

# The Failed Empire, Laurent Guyénot

UR [unz.com/article/the-failed-empire](http://unz.com/article/the-failed-empire)

February 23, 2023

[← JFK a americký osud zrazen](#)

[Archiv Laurenta Guyénota](#)

Neúspěšná říše

Středověký původ evropského rozkladu

[Laurent Guyénot](#) • 23. února 2023

• 12 100 slov • [30 Comments](#) • [Odpověďt](#)

[Sdílejte s Gabem](#)

Evropa byla civilizace. Od Karla Velikého až do řekněme 16. století



[RSS](#)



[Print](#)

byla evropská

civilizace

„křesťanstvím“. „Víra

je Evropa a Evropa je

víra,“ slovy Hillaire

Belloc. Hlavním

městem západního

křesťanství byl Řím a

jazykem latina. Ale

tato jednota byla

teoreticky pouze

duchovní. Řím byl

sídlem papežství a

latina jazykem církve,

kteou znala jen

nepatrná menšina.

Evropa tedy měla

náboženskou jednotu,

ale neměla jednotu

politickou. Na rozdíl

od všech ostatních

civilizací Evropa nikdy

nedozrála v jednotný

politický orgán. Jinými

slovy, Evropa nikdy

nebyla říší v jakékoli

podobě. Po neúspěchu

karolinské říše, příliš

krátkém a příliš nejasném na to, abychom odlišili její realitu od legendy, Evropa postupně

vykristalizovala v mozaiku nezávislých národních států.



Národní státy byly vlastně evropským vynálezem, jejich první zárodky se formovaly ve 13. století. Před středověkem existovaly pouze dva druhy států: městské státy a říše; „Buď se městský stát stal jádrem říše (jako Řím), nebo zůstal malý, vojensky slabý a dříve či později se stal obětí dobytí.

Kromě křesťanství spojovala evropská knížectví po celý středověk i jejich panovnické příbuzenství, vyplývající z diplomacie založené na manželských svazcích. Ale toto společenství krve a víry nezabránilo státům být samostatnými politickými entitami, žárlivými na svou suverenitu a vždy dychtivými rozšířit své hranice.

Při absenci zastřešující imperiální autority toto soupeření vyvolalo téměř trvalý válečný stav. Evropa je stále doutnajícím bojištěm. Pokud uvažujete o Evropě jako o civilizaci, musíte o jejích válkách uvažovat jako o válkách občanských. Takto německý historik Ernst Nolte analyzoval dva evropské konflikty dvacátého století. Ani společné náboženství, ani rodinné vazby nezabránilly evropské civilizaci, aby se roztrhala na kusy bezprecedentní nenávistí a násilím. Pamatujte, že v předvečer první světové války byli král Jiří V., císař Wilhelm II. a car Mikuláš II. bratrance a všichni obránci křesťanské víry.

Deklarovaným cílem „evropské výstavby“ od 50. let 20. století bylo učinit tyto evropské války nemožnými nebo přinejmenším nepravděpodobnými. Ale tento projekt byl anachronismem, protože začal v době, kdy evropská civilizace již byla mrtvá a nezbyla žádná životně důležitá energie, která by odolala kolonizaci novým impériem na bloku.

Evropská unie není podporována žádným „civilizačním vědomím“ – v tom smyslu, že se mluví o „třídním vědomí“. Mnoho lidí se cítí připoutaní ke svému národu a mohou říci, stejně jako Ernest Renan, „národ je duše, duchovní princip“. Ale nikdo nevnímá Evropu jako duchovní bytost, obdařenou „individualitou“ a vlastním osudem.

Nikdy neexistoval velký evropský příběh, který by spojoval se společnou hrdostí všechny tyto národy nacpané na evropském poloostrově. Každá země má svého malého *římského státního příslušníka*, ignorované nebo v rozporu s vyprávěním v učebnicích svých sousedů. Určitě existují některé sdílené mýty. Například Karel Veliký. Ale nekonečná hádka o něj přesně ilustruje pointu; jako by Karel Veliký musel být buď Francouz, nebo Němec. Dalším evropským mýtem je mýtus o křížových výpravách. Ale stejně přesně ilustrují křížové výpravy neschopnost Evropanů sjednotit se na projektu pro Evropu. Během křížových výprav papežové řekli Evropanům, že kolébkou jejich civilizace je město na druhém konci světa, o které se prou dvě další civilizace (byzantská a islámská), a požádali je, aby za něj bojovali, jako by jejich vlastní civilizace závisela na to. Protievropský projekt nemůže být. Křížové výpravy ve skutečnosti pouze exportovaly národní rivalitu na Blízký východ. Jistě, tvoří dobrý příběh, ale většinou je to velká lež,

Středověk je každopádně začátkem a koncem evropského velkého vyprávění. Pojem „evropská civilizace“ připomíná středověk a nic jiného. A celkem logicky. Evropa byla brilantní civilizací během klasického středověku (11. - 13. století). Ale protože tato středověká civilizace nedokázala vytvořit integrované tělo, roztříštila se na několik mikrocivilizací, z nichž každá hraje svou vlastní imperiální hru proti ostatním. Proto jsme měli v 19. století, francouzské impérium, poté britské impérium a německé impérium, které se všechny snaží navzájem zničit. Byly to koloniální říše: když Evropané nedokázali vytvořit říši doma, exportovali své soupeření v dravých výbojích. Nakonec zrodili Americké impérium, zrozené v genocidě a otroctví a předurčené k tomu, aby na jeho genitory přivodil probuzený mor.

Z toho plyne hypotéza historika Caspara Hirschiho, že evropské dějiny se vyznačují soupeřením mezi mocenskými centry bojujícími o imperiální nadvládu, aniž by jí bylo kdy možné dosáhnout:

imperialistická politická kultura, diktovaná ideálem jediné univerzální moci zděděné z římské antiky, koexistovala v roztržitém územní struktuře, kde každá z hlavních mocností měla podobnou sílu (říše, papežství, Francie, Anglie a později Aragonie). V oblasti římského křesťanství to vedlo k intenzivní a nekonečné soutěži o nadvládu; všechna hlavní království usilovala o univerzální nadvládu, přesto si navzájem bránila v jejím dosažení.

Národy jsou tedy podle Hirschiho „produktem trvalého a silného anachronismu“. A nacionalismus není nic jiného než „politický diskurz vytvořený chronicky selhávajícími rádobami impérii, které uvízly v bitvě, aby se navzájem udržely na uzdě“.

Hirschi neidentifikuje mechanismus, který zabránil té či oné mocnosti vyhrát tuto soutěž. Ptejme se tedy: Co se stalo? Nebo spíše, co se nestalo? Všude jinde mají civilizace tendenci se sjednocovat do nějaké formy politické jednoty kolem jednoho dominantního města nebo etnu. Pouze v západním křesťanstvu máme civilizaci bez státu, tedy tělo bez hlavy.

Proč Evropa není Říše? Není to pro nedostatek vůle – Hirschi má v tomto bodě pravdu: Evropa toužila být Impériem, velmi si to přála, ale selhala. Národy samy usilovaly o tento ideál, který je synonymem jednoty, míru a prosperity. Impérium by se zde nemělo brát v jeho moderním smyslu. Jak vysvětluje Ernst Kantorowicz ve své biografii Fredericka II. Hohenstaufena:

Ideální světová říše středověku nezahrnovala podrobení všech národů pod nadvládu jednoho. Znamenalo společenství všech králů a knížat, všech zemí a národů křesťanstva, pod jedním římským císařem, který by neměl patřit žádnému národu a který stojící mimo všechny národy měl vládnout všem ze svého trůnu v jediném věčném Město.

I po pádu Hohenstaufenů, kteří se tomuto ideálu přiblížili (více níže), sen žil dál. Impérium bylo metafyzickou bytostí, skutečným obrazem Boha, jak tvrdil Dante Alighieri v *De Monarchia* (asi 1310):

lidská rasa je Bohu nejpodobnější, když je nejvíce jednotná, protože princip jednoty přebývá pouze v Něm. ... Ale lidská rasa je nejvíce jednotná, když jsou všichni sjednoceni, stav, který je zjevně nemožný, pokud se lidstvo jako celek nepodřídí jednomu princovi a následně se nejvíce přizpůsobí tomuto božskému záměru, který jsme ukázali na začátku této kapitoly. je dobro, ne, je nejlepší povaha lidstva.

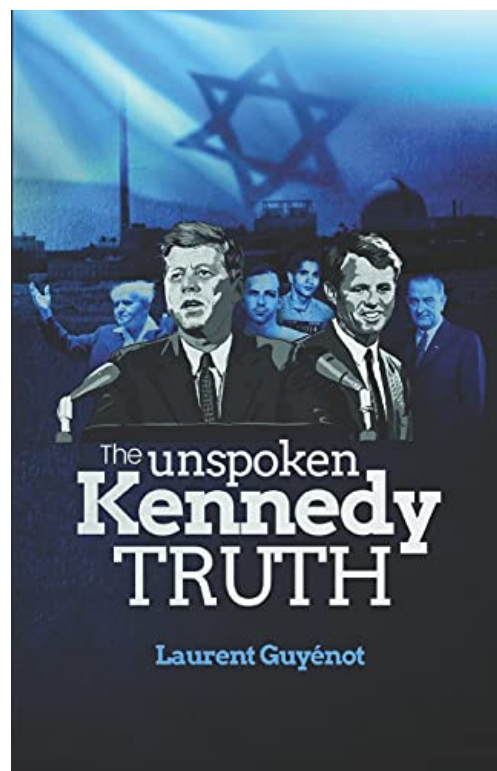
Teorii Caspara Hirschiho proto chybí vodítko o brzdícím faktoru, který bránil sjednocení Evropy navzdory kolektivnímu – dalo by se téměř říci organickému – tahu. Hirschi se ale také mýlí ve svém popisu evropské dynamiky. Soupeření o Impérium nebylo, jak píše, mezi „[Německým] císařstvím, papežstvím, Francií, Anglií a později Aragonií“. Do poloviny 11. století pouze první, oficiálně *Romanum imperium*, nárokoval si říšskou suverenitu. Pak se objevila jedna další mocnost, která zpochybnila její nárok: papežství. Po tři staletí dominovalo evropské politice soupeření mezi císařem a papežem. Od intelektuálních debat až po bojiště byla Evropa do tohoto boje zcela vtažena. Žádný jiný faktor není intenzitou a vlivem v klasickém středověku srovnatelný.

Papežové záměrně a vytrvale bránili expanzi německé říše, která byla z geografických a historických důvodů jedinou mocností schopnou politicky sjednotit Evropu. Sjednocení Evropy mohlo začít jediné jednotou Německa a Itálie, ale právě tomu se papežství vši silou bránilo a jeho

nadpřirozené síly. V tomto procesu papežství konsolidovalo další vznikající království, přičemž žádnému z nich bránilo v převaze. Nakonec ani císař, ani papež nebyli schopni vládnout Evropě. A tak tomu bylo teprve ve 14. století, kdy německá říše ztratila na síle, že Francie, pak Anglie a nakonec Španělsko, začaly projevovat své vlastní imperiální sklony a vstoupily do soutěže, která mohla vést pouze k patové situaci a trvale rozdělené Evropě. Politická akce papežů od počátku gregoriánské reformy v polovině 11. století je tedy jediným důvodem, proč se Evropa nestala říší – ve středověkém smyslu „královstvími království“, jak tomu bylo. byzantské *Oikoumene* – a proto nemohlo vybudovat základy pro svou budoucí kulturní, jazykovou a politickou jednotu. To se pokusím ukázat v tomto článku. Přistřižením křídel Německé říši a jejím konečným snížením na hodnotu jednoho národa mezi ostatními proměnilo papežství Evropu ve sbírku soupeřících států, které nespojilo žádné jiné právo než válečné zákony.

To, čemu se někdy říká „vyvážená politika“ papežství, hraní jednoho státu proti druhému, a zejména Francie proti Německu, bylo prostředkem, nikoli cílem. Konečným cílem papežů nebylo vytvořit „Evropu národů“, ale vládnout Říši. Tento projekt vymyslela skupina intelektuálů, jejichž nejstarší ústřední postavou byl cluniacký mnich Hildebrand, kterého kardinál Peter Damian, který ho dobře znal, kdysi nazval „svatým Satanem“. Papežem se stal pod jménem Řehoř VII. v roce 1073. Hlavní linie jeho programu jsou obsaženy v 27 propozicích jeho slavného *Dictatus Papae*, včetně: „Pouze papež může být právem nazýván univerzálním. ... On sám může používat imperiální insignie. ... Všichni knížata budou líbat nohy samotného papeže. ... Může mu být dovoleno sesadit císaře.“ Tento program definoval papežství na tři století. Sto třicet let po Řehořovi VII. prohlásil Inocent III., že sedí nad králi, protože: „Pán dal Petrovi nejen vládu nad všeobecnou církví, ale také nad celým světem. Hned v den svého vysvěcení v roce 1198 potvrdil své právo činit a rušit krále a císaře, protože: „Mně je řečeno v osobě proroka: ‚Ustanovil jsem tě nad národy a nad královstvími, abys vykořenil a bořit, pustošit a ničit, stavět a sázet‘“ (Jeremiáš 1:10).

Je hrubou chybou považovat tato slova za metaforická. Prostředky použité k jejich proměně ve skutečnost (shrnuté v tomto článku) ukazují, že je třeba je chápat doslova. Prostředky zahrnovaly exkomunikaci a sesazení jakéhokoli nepoddajného panovníka. Ve středověku to byla velmi silná zbraň, protože většina lidí věřila nebo předstírala, že věří v papežovu moc posílat lidi do nebe nebo pekla. Záznam Innocenta III. zahrnuje exkomunikaci jednoho císaře, sedmi králů a bezpočtu pánů. Innocent III se ve skutečnosti mnoha svým současníkům jevil jako *verus imperator*. Vedl zahraniční politiku, kterou lze popsat pouze jako imperiální: „Bylo jeho ambicí... připoutat co nejvíce evropských králů k papežství pouty politického vazalství.“





Na rozdíl od říše německých králů neměl císařský projekt Vatikánu šanci na konečný úspěch, protože neměl jinou legitimitu než gigantickou lež Konstantinovy donace (více níže). První překážkou byla slavná facka, kterou v roce 1303 uštědřil Bonifác VII., který jednoduše prohlásil: *Ego sum Caesar, ego imperator*. Francouzský král Filip Sličný soudil papeže za sodomii, čarodějnictví a kacírství a setřásl jho. Čechy se v následujícím století vzbouřily (husitská revoluce). Poté německá knížata odpověděla na Lutherovu výzvu (*Křesťanské šlechtě německého národa*, 1520). Papežská říše selhala, ale jejím trvalým úspěchem je stát v cestě jediné říši, která mohla uspět, a opustit Evropu chronicky rozdělenou jak národními ambicemi, tak náboženskými vyznáními.

Ale proč mluvit o „selhání“? V evropském uspořádání národních států lze ostatně vidět velký úspěch. Je tedy třeba rozlišovat dvě otázky. První zní: byla politická jednota Evropy možná, nebo dokonce nevyhnutelná, bez odporu papežství? Na tuto otázku může odpovědět objektivní historická studie. To je to, co budu dělat. Druhá otázka je subjektivní: byla imperiální jednota Evropy žádoucí? Záleží pak na úhlu pohledu. Nacionalista odpoví, že je štěstí, že Evropa nebyla říší, protože tehdy by národy neexistovaly – nebo jen velmi málo. Thomas Tout tedy může napsat: „Konflikt papežství a říše... umožnil růst velkých národních států třináctého století, z nichž měla přijít konečná spása Evropy.“

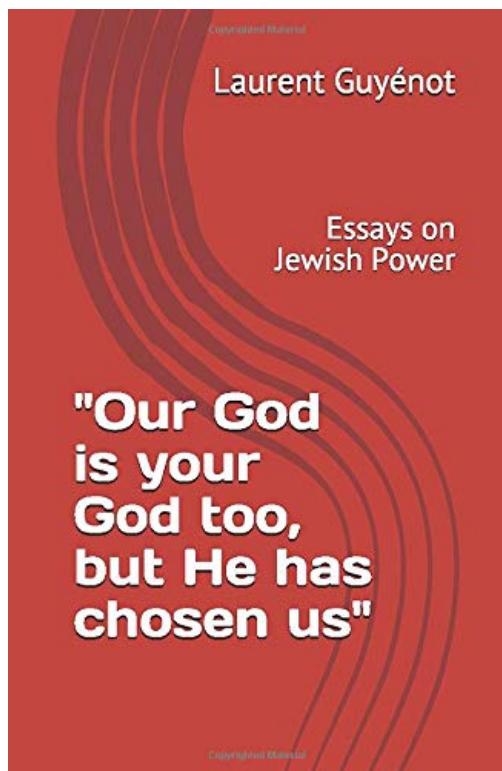
Ale o jaké spáse mluvíme? Ta Evropa zapálená a krveprolitá během stoleté války (1337-1453), italských válek (1494-1559), poté třicetileté války (1618-1648)? Ten byl mimochodem z velké části organizován kardinálem Richelieuem, který financoval a vyzbrojoval protestanty (luterány i kalvinisty), aby zničil říši katolických Habsburků. Bylo to, řekl, „pro dobro církve a křesťanství, protože univerzální monarchie, o kterou [habsburský] španělský král touží, je velmi škodlivá pro křesťanství, pro církve i pro papeže.



Ve skutečnosti byla třicetiletá válka porodní bolestí Evropy, která už v sobě neměla nic křesťanského. „V průběhu tří desetiletí, píše Arnaud Blin, se evropský geopolitický vesmír zcela proměnil. Středověká myšlenka sjednocené křesťanské Evropy ustoupila politické šachovnici řízené novým mechanismem mezinárodních vztahů založených na protichůdných zájmech, rovnováze sil a amoralismu realpolitiky.[13]To, co vestfálský mír (1648) zahájil, Montesquieu popsal o století později v *L'Esprit des Lois* :

V Evropě propukla nová nemoc: nakazila naše vládcy a způsobila, že udržovali armády, které jsou nepřiměřené. Má své recidivy a brzy se stává nakažlivým; nevyhnutelně, protože jakmile jeden stát zvýšil počet svých vojáků, jak se jim říká, ostatní okamžitě zvýší svůj, takže z toho vzejde jen všeobecná zkáza. Každý panovník trvale drží pěší armády, které jsou tak velké, jak by bylo potřeba, kdyby jeho lidu hrozilo bezprostřední nebezpečí vyhlazení; a tento boj všech proti všem se nazývá mír.

Na zaplacení těchto armád bylo neustále potřeba více daní a větší dluhy, až nakonec, po napoleonských válkách, byla Evropa zotročena válečnými prospěcháři, s Rothschildy jako jejich přeborníky. Evropa poté, co vynalezla národní stát, vymyslela průmyslovou válku.



Za předpokladu, že by se evropské národy někdy mohly osvobodit od finančního parazitismu, byly by někdy schopny spolu žít v míru, přičemž by byly oba suverénní? Ne, a to z prostého důvodu: svět se nyní skládá z říší a žádný národ nemůže říším konkurovat. Bez politické jednoty bude Evropa vždy držena v područí té či oné říše.

Aby se Evropa osvobodila ze spárů NATO, nemá za současného stavu jinou alternativu než se spojit s ruským impériem – neboť Ruská federace je skutečně civilizací i impériem, dědicem byzantské civilizace a říše zničené papežství. Ti, kdo říkají, že Evropa by se měla Ruska bát stejně jako Spojené státy (stejně jako mnozí členové francouzské „Nouvelle Droite“), jsou ještě nedůslednější a nebezpečnější než nacionalisté, kteří touží po suverenitě svého národa. Realista nevidí mezi Amerikou a Ruskem žádnou alternativu, protože žádná neexistuje. Realista se Evropy nevzdává, ale sází na to, že multipolární světový řád, který

Rusko prosazuje, bude Evropě mnohem příznivější než americká nadvláda.

Konečně realista připouští, že navzdory tolika předpokladům Německo stále zůstává přirozeným a legitimním vůdcem Evropy. Můžeme diskutovat o tom, proč tomu tak je, ale nemůžeme to popřít. Nejde jen o ekonomiku. Ve svých nejvyšších úspěších je evropská civilizace německá (a to pochází od Francouze). Nic se nestane, pokud Německo nebude mít odvahu odsoudit a vůli odolat raketám Washingtonu a vytvořit skutečné a trvalé spojení s Ruskem.

Po těchto předběžných poznámkách nyní budu vyprávět příběh Evropy s cílem demonstrovat teorii, že středověké papežství bylo hlavní příčinou selhání Evropy získat politickou jednotu, a proto konečnou příčinou jejího úplného podrobení Washingtonem. (Ve skutečnosti to, co nyní Washington dělá Evropě, je hodně podobné tomu, co dělalo papežství Evropě před staletími, jak brilantně tvrdil Michael Hudson.)

Papežství zde bude považováno pouze za politickou moc, kterou bezesporu bylo. Nebude zde žádná diskuse o křesťanství jako systému víry nebo náboženské praxi. Papežství a Kristovo náboženství jsou dvě oddělené – někteří by řekli opačné – věci. Ve skutečnosti až do Řehoře VII. „papežství téměř chybělo v životě křesťanů mimo Řím“.

## Zrození Evropy.

Začněme od začátku. Jak vznikla středověká evropská civilizace? Všeobecně se uznává, že vyklíčila na troskách Západořímské říše, jejíž pád je připisován barbarickým invazím a datován do roku 476, tři století před Karlem Velikým. Belgický historik Henri Pirenne tuto přijatou myšlenku zpochybnil v knize Mohammed a Charlemagne, publikované v roce 1937, a jeho teorie stále platí pro ty, kteří ji znají.

Ve skutečnosti invaze barbarů nezničily Západořímskou říši, protože žádný z „barbarských“ národů, kteří se usadili na územích říše, se ji nikdy nesnažil zničit. „Nic nedráždilo Němce proti Říši,“ vysvětluje Pirenne, „ani náboženské motivy, ani rasová nenávisť, tím méně politické ohledy. Místo aby to nenáviděli, tak to obdivovali. Jediné, co chtěli, bylo usadit se tam a mít z toho prospěch. A jejich králové toužili po římských důstojnostech.“

Navíc si nikdy nemysleli, že Římská říše padla, padá nebo padne. Všechny jejich oči byly upřeny k hlavnímu městu římské říše, Konstantinopoli. "Až do osmého století neexistuje žádný jiný pozitivní prvek v historii než vliv Impéria." Římský biskup byl přirozeně jmenován nebo schválen Basileem nebo jeho zástupcem v Ravenně (toto je označováno jako „byzantské papežství“).

„Ze všech rysů této úžasné lidské stavby byla Římská říše nejpozoruhodnější a nejpodstatnější její středomořský charakter,“ napsal Pirenne. "Vnitrozemské moře v plném smyslu slova *Mare nostrum* bylo nositelem myšlenek, náboženství a zboží." Proto všechny barbarské národy soupeřily o přístup ke Středozevnímu moři. Jižní část západní Evropy zůstala plně římská, dokud volně obchodovala s Východem.

To se změnilo v polovině 7. století s arabsko-muslimským dobytím. Na rozdíl od germánských barbarů měli Arabové projekt nahrazení římsko-křesťanské civilizace a říše novou civilizací a novou říší. Proto jejich dobytí Sýrie a severní Afriky zničilo jednotu středomořského světa. Navigace mezi východem a západem se zhroutila. "Na začátku 8. století bylo jeho zmizení úplné." Činnost přístavu na západě ustala. Evropa se uzavřela do sebe. Pokladna merovejských králů byla vyprázdněna a stejně tak i jejich autorita. Severní Evropa (Austrasie, Sasko a Frísko) byla postižena méně, protože její ekonomika byla založena na využívání velkých zemědělských statků a nebyla závislá na středomořském obchodu. To vysvětluje nadvládu Austrasijských Franků, kteří dokonce těžili ze zintenzivnění námořního a říčního obchodu na severu, což částečně kompenzovalo pokles středomořského obchodu. Konstantinopol začal obchodovat přes Skandinávskou Rus, která se usadila v Novgorodu a Kyjevě.

Vzhledem k tomu, že se politické těžiště přesunulo na sever, římské papežství se k němu přirozeně obrátilo kvůli ochraně. Papežové nebyli jediní, kdo si namlouval Pepina Krátkého a jeho dědice; v roce 781 byl domluven sňatek mezi synem byzantské císařovny a dcerou Karla Velikého. Ale zasnoubení bylo zrušeno kvůli náboženským hádkám a korunovace Karla Velikého v Římě na Štědrý den roku 800 znamenala první porušení mezi Východem a Západem.

Korunovační ceremonie ukázala komplementaritu papeže a císaře: první korunuje druhého, nechá ho oslavit římským lidem a pak se před ním klaní. To napodobuje byzantský vzor, až na jeden důležitý detail: „V Byzanci nebyla císařská korunovace nikdy víc než doprovodný obřad. Když byl panovník zvolen Senátem nebo armádou (ať už



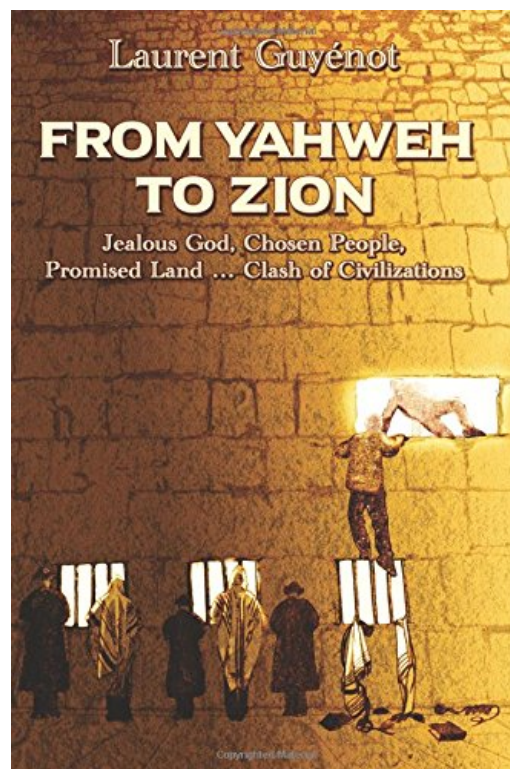
tichým nebo výslovným přijetím, legitimní nebo uzurpovanou intronizací), okamžitě získal všechny své pravomoci. Korunovační liturgie, která se někdy konala o rok později, nic nepřidala.“ Byzantský model přinesl další zásadní inovaci: dohoda mezi Karlem Velikým a papežem Silvestrem I. zahrnovala potvrzení prvního jmenovaného o daru, který učinil jeho otec Pepin papeži Štěpánu II., města Říma a rozsáhlého území kolem něj. Tento „Pepinův dar“ sám použil jako svůj právní základ „Konstantinův dar“, pravděpodobně nejodvážnější padělek v celé historii lidstva a rozhodně ten s největšími důsledky.

Za prvé, Konstantinova donace je základem papežského nároku na vládu nad císařem, protože ukazuje, že Konstantin Veliký dal „Sylvestrovi univerzálnímu pontifikovi a všem jeho nástupcům až do konce světa“ všechny císařské insignie. :

diadém, diadém, nárameník, purpurový plášť, karmínová tunika, žezla, kopí, standarty, prapory, „a všechny výhody našeho vysokého imperiálního postavení a slávy naší moci“. Na základě tohoto padětku by papežové později tvrdili, že jim byl udělen od samotného prvního křesťanského císaře v plném rozsahu císařské pravomoci a právo ji udělit císaři podle svého výběru nebo ji odejmout. ho — a dokonce, v případě uprázdnění, vládnout jako sami císaři.

Ale proč se tam zastavit, pomyslel si padělatel. Konstantin, nyní ve spodním prádle, postoupil papeži „naš císařský lateránský palác“, jakož i „město Řím a všechny provincie, okresy a města Itálie nebo západních oblastí“. A aby se Konstantin ujistil, že papež skutečně vlastní západní svět, rozhodl se přestěhovat do Byzance, „neboť tam, kde nadvládu kněží a hlavu křesťanského náboženství stanovil nebeský vládce, se nehodí, aby existoval pozemský vládce by měl mít jurisdikci.“ Na tomto základě papežové později zakázali západním císařům pobývat v Římě.

Jak jsem řekl, Konstantinův dar je základem pro Pepinův dar a jeho potvrzení Karlem Velikým. Po pravdě řečeno, nad existencí „Pepinova daru“ visí pochybnosti, protože není znám žádný autentický akt. Jisté je, že papežský majetek byl na konci 10. století zajištěn „Ottonským privilegiem“ ( *Privilegium Ottonianum* ), podepsaným Otou Velikým, jehož originál je ve vatikánských archivech. Tento dokument, výslovně odkazující na Konstantinovu donaci (a dost možná na padělek samotný), uděluje papeži dlouhý seznam domén, včetně „města Říma s jeho vévodstvím“, „celého exarchátu Ravenna“ a také tzv. Benátsko, Korsika a Sicílie (tehdy obsazená Saracény).







Toto rozsáhlé území, později rozšířené do velikosti vévodství, protíná Italský poloostrov přímo skrz. Rychlý pohled na mapu vysvětluje, proč budou papežové posedlí strachem z toho, že uvidí jejich *Patrimonium Petri* zachycené v kleštvém pohybu. Jejich stálou prioritou bude zabránit jakémukoli panovníkovi vládnout jak nad jižní Itálií, tak nad severní Itálií. Proto ještě předtím, než si položíme otázku, proč Evropa nedosáhla politické jednoty, máme odpověď na to, proč Itálie nikdy nedosáhla své vlastní politické jednoty: jednota Itálie byla podmíněna zánikem papežských států a důkazem toho je, že oba se stalo současně v roce 1859.

Vzhledem k tomu, že všechna výše uvedená papežská privilegia sahají až do Konstantinovy donace, není přehnané tvrdit, že evropské dějiny byly do značné míry formovány – a odsouzeny k záhubě – tímto jediným papežským falzifikátem. Italský kněz Arnold z Brescie (1090-1155) v něm viděl ruku Antikrista (za rouhání zaplatil životem). Jeden z jeho současníků, jménem Wetzel, napsal císaři Fredericku Barbarossovi, že každému v Římě je známo, že Donace je „lež a kacírská legenda“. Od 8. do 15. století, kdy byl padělek vědecky odhalen, však císařská politika papežství zcela spočívala na této gigantické lži.

### **Otonská dynastie a slibný začátek říše**

Karolinská říše trvala jen asi čtyřicet let, dokud, jak nám bylo řečeno, nebyla rozdělena mezi vnuky Karla Velikého způsobem, který odporuje logice (Smlouva z Verdunu, 843), a znovu v další generaci (Smlouva z Prümü, 855). Nezdržujme se tedy déle u Karolínců a vraťme se k Otonům, skutečným zakladatelům toho, co by se začalo nazývat Svatá říše římská.

Otto Veliký je synem Jindřicha Fowlera, vévody saského, který byl v roce 911 zvolen králem koalicí knížat, která si přála sjednotit svých pět vévodství (Lotrinsko, Sasko, Franky, Švábsko, Bavorsko) proti útokům Dánů, Slované a Maďaři. Jméno „Němec“, které se v té době jen málo používalo, byl označen za „krále Římanů“, což je svědectvím trvalé prestiže římské civilizace, ztotožněné s křesťanstvem.

Ota I. byl v roce 936 zvolen králem Římanů a přidal k tomuto titulu italského krále díky sňatku s vdovou po předchozím králi a dobytčím válce. Jeho vítězství nad Maďary v roce 955 z něj udělalo zachránce západního křesťanstva. Z vděčnosti za jeho ochranu ho papež Jan XII. korunoval v Římě roku 962 na „císaře Římanů“. Jednalo se tedy o Ottovu ochranu východních hranic křesťanstva na jedné straně a spojení Německa a Itálie na straně druhé. ruka, která představovala výchozí bod Impéria. Ale skutečná jednota Německa a Itálie byla vždy ztížena bariérou Alp stojících mezi nimi a jejich odlišnými politickými tradicemi, Německo bylo stále ztracenou konfederací feudálních vévodství, zatímco Itálie byla spíše konstelací městských států. . císaři,

Syn a vnuk Otty I., Otty II. a Otty III. byli následně v letech 973 a 996 zvoleni králi Římanů a následně korunováni na císaře. Ottoňané tak založili tradici, podle které německá knížata volí svého krále, který právem se stává kandidátem na titul císaře až do své korunovace papežem. Obecně platí, že vládnoucí král získá během svého života souhlas knížat s volbou svého syna, ale germánský král zůstává v zásadě volitelný.

Zatímco si Otoňané nárokovali *impérium* pro Západ, uznali východní císaře makedonské dynastie. Ota I. vyjednal sňatek svého syna Otty II. s princeznou Theophano, neteří byzantského císaře Jana Tzimisce. Ota III., syn zrozený z tohoto svazku, vyrůstal pod vlivem své matky a jejího byzantského dvora. Sám získal ruku neteře císaře Basila II., ale když v roce 1002 přistála v Bari, zjistilo se, že Otto III zemřel. Bylo mu pouhých 21 let. Zahraněční politika Otoňů byla modelována podle Konstantinopolského konceptu Oikoumene. Upřednostňovali vznik autonomních křesťanských království pod jejich vedením, přičemž císař se stal kmotrem králů, kterým povolil nosit korunu. Na východě se Otoňané ujali christianizace Slovanů za Odrou (Polsko a Čechy) a Maďarů. Čechy (hlavní Prahy) se nakonec staly nedílnou součástí Říše, zatímco Polsko se nakonec od Říše vzdalovalo, ale zůstalo připoutané k latinské církvi. V Uhrách nechal král Géza za Otty II. pokřtít svého syna jako Štěpána a Ota III. mu udělil královskou korunu.

Na Západě Otoňané ovládli Lotharingii (budoucí Lotrinsko včetně Alsaska). Ota I. ji svěřil svému bratru Brunovi, rovněž kolínskému arcibiskupovi. Svou sestru Hedwige si vzal za vévodu z Franků Hughu Velikého, otce Hughu Capeta, který byl vzděláván Brunem. Arcibiskup Adalbero z Remeše, rovněž člen otonské rodiny, a Gerbert z Aurillacu, vychovatel a přítel Otty III., nechali Hughu Capeta v roce 987 korunovat králem Franků. Kapetovská královská dynastie se tak zrodila ve stínu Říše jako součást toho, čemu se v té době říkalo „Otonský řád“.

Ve vztahu k církvi se otonští císaři snažili reprodukovat byzantskou *symfonii* mezi *Basileem* a patriarchou Konstantinopole. Podle otonského privilegia musel papež, jakmile byl zvolen, složit přísahu věrnosti císaři. V roce 963 přešel Ota I. Alpy, aby sesadil papeže Jana XII. a na jeho místo jmenoval Lva VIII. Požadoval, aby se lid Říma zavázal, že „nebude volit ani vysvěcovat žádného papeže, leda se souhlasem lorda Otty nebo jeho syna“. Ota III. učinil papežem svého bratrance Bruna (Řegor V.), který ho v roce 996 korunoval císařem. Po Gregoryově smrti dosadil svého vychovatele a přítele Gerberta z Aurillacu, který přijal jméno Silvestr II. – čímž ukázal na Otta III. . Císařovo právo jmenovat papeže nebo sesadit nehodného papeže bylo považováno za součást jeho přísouzení jako ochránce církve – jako tomu bylo ve východní říši.



Německo mělo národní církev, o kterou se staralo několik arcibiskupů a asi čtyřicet biskupů, z velké části nezávislé na Římě. Arcibiskupové byli také kancléři Říše a biskupové tvořili páteř císařské správy a vyvažovali moc vévodů. „Biskupství tak mělo tendenci stát se lénem, zejména proto, že biskup měl kromě duchovních pravomocí i světskou základnu tvořenou půdou a různými příjmy. Nebylo proto neobvyklé, že biskupové byli vybíráni z řad členů královské rodiny. Jak již bylo zmíněno, bratr Otty I., Bruno Saský, byl arcibiskupem v Kolíně nad Rýnem a jeden z jeho bastardských synů, William, byl arcibiskupem Mohučským.



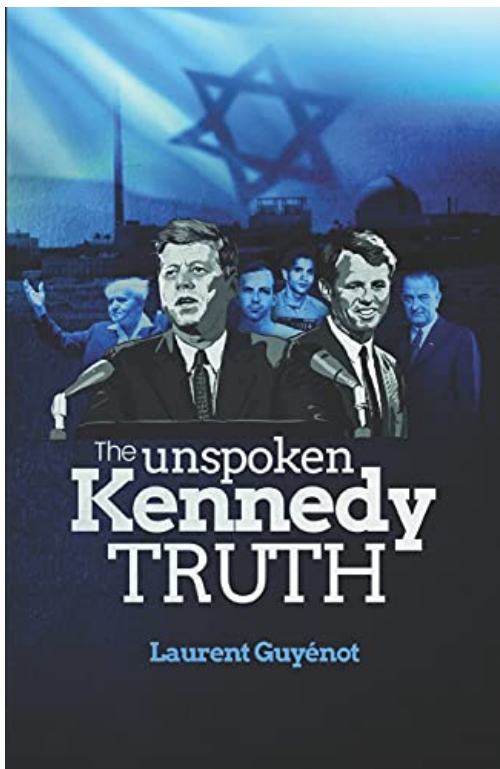
Na závěr, Ottos položili základy pro udržitelnou imperiální strukturu, kterou respektovala většina knížat v Evropě. Přestože v některých územních otázkách soutěžili s Byzantskou říší, existoval pocit, že obnovili bipartitní jednotu Římské říše, která je synonymem křesťanstva. Před předčasnou smrtí Otty III. existovaly plány, aby obě říše spojily své síly proti Saracénům okupujícím jižní Itálii a Sicílii. Otto III by pak udělal Řím jeho hlavním městem. Přihlaste se k odběru nových sloupců

Ottos vzhlíželi a následovali byzantské tradice. Jako ochránci církve – stále chápané jako společenství křesťanů – byli také zodpovědní za to, aby papežství neupadlo pod podvodné zájmy.

Nicméně, Donation of Constantine byl červ v ovoci. Papežův nárok na výlučné vlastnictví Říma a rozsáhlého knížectví kolem něj by ho nakonec postavil jako rivala císaře.

Náboženská hlava brzy začne kousat do dočasné hlavy.

### Salianská dynastie a spor o investituru



Poté, co Otto III zemřel bezdětný, byla koruna svěřena vnukovi bratra Otty I. Jindřicha II. (1002-1024). Poté mužská větev rodu Saska vymřela a německá knížata zvolila Konráda Frankového, zakladatele salianské dynastie. Za deset let vlády rozšířil Konrád II říši a zajistil Burgundské království, které pohltilo království Arles. Nosil tak tři koruny Německa, Itálie a Burgundska, triádu, která tvořila základ politické stavby, jejíž korunou byla říše. Konráda II. vystřídal jeho syn Jindřich III. (1039-1056).

„Systém imperiální církve“ byl tehdy pevně na svém místě. Kontrola císařů nad papežstvím však byla vždy nejistá, protože po papežově moci a majetku prahly italské šlechtické rody. Mezi lety 1012 a 1045 si hrabata z Tusculum monopolizovala stolicí svatého Petra. V roce 1046 Jindřich III sesadil tři soupeřící papeže a na jejich místo jmenoval biskupa z Bamberku (Klementa II.). Po jeho smrti o deset měsíců později jmenoval

toulského biskupa Bruna von Egisheim-Dagsburg, který přijal jméno Lev IX. Císařova účast na papežově jmenování nevyvolala žádný protest ani ze strany církve, ani lidu; bylo v souladu s tradicí Karla Velikého a Otty III. Lev IX je vlastně dobrým příkladem papeže jmenovaného císařem, který je vysoce ceněn duchovními historiky. Thomas Tout o něm píše:

Navzdory svému vysokému původu se Bruno již dlouho od politiky obrátil ke službě církvi a stal se horlivým žákem školy v Cluny. Arcibiskup z Toulu řídil svou diecézi s obdivuhodnou péčí a obezřetností... Na krátkých pět let svého pontifikátu se celým svým srdcem vrhl do politiky reformace. ... zvláštní charakteristikou jeho pontifikátu bylo neustálé cestování po celé Itálii, Francii a Německu. Během těchto cest byl Lev neúnavný při pořádání synod, účasti na církevních obřadech, svěcení kostelů, překládání ostatků mučedníků. Jeho všudypřítomná energie přiměla hlavní země v Evropě, aby si uvědomily, že papežství nebylo pouhou abstrakcí, a do značné míry podporovala centralizaci celého církevního systému pod vedením papeže.



Lev IX. chtěl zakázat praxi „simonie“, prodej církevních úřadů, což bylo považováno za formu korupce. Henry III podporoval reformu Lva IX. Leo IX se však obklopil radikálnějšími reformátory, jako byli Hildebrand nebo Humbert z Moyenmoutier, kteří ve svém *Adversus Simoniacos* napsaném v roce 1057 učinili radikální krok asimilující laickou investituru se simonií.

Smrt Jindřicha III. v roce 1056 zanechala jako dědice pětiletého syna, který byl již v roce 1054 zvolen králem Římanů, ale byl podřízen regentství své matky. Papežství využilo menšiny Jindřicha IV., aby přerušilo své vazby na světskou moc. Reformující strana nechala svého kandidáta Etienna IX jmenovat bez imperiální dohody a jeho nástupce Nicholas II. stanovil nová pravidla pro volbu papeže: sedm kardinálů (biskupů z celého Říma) by mělo vybrat nového kandidáta a nechat ho přijmout. zbytek římského duchovenstva. V praxi to inklinovalo k posílení kontroly nad aristokratickými rodinami Říma, jako byli Colonnas a Orsinis (od koho by pocházel Boniface VIII).

V roce 1073 to byl Hildebrand, který poté, co pracoval ve stínu jiných papežů, převzal moc pod jménem Řehoř VII. Dekret, který vyhlásil v roce 1075 a který zakazuje jakémukoli laikovi jmenovat biskupa nebo opata, představuje začátek sporu o investituru: „Pokud se císař, král, vévoda, hrabě nebo jakýkoli jiný laik odváží dát udělení jakékoli církevní důstojnosti, ať je exkomunikován“.

Jindřich IV., kterému bylo tehdy 26 let, to nebral vážně, ale když zasáhl do volby milánského arcibiskupa, Řehoř VII mu připomněl, že jeho příkazy jsou stejně závazné jako ty Boží. Jindřich IV. odpověděl brutálním dopisem a nazval „bratra Hildebranda“ „falešným mnichem“, smilníkem a rozsévatelem sváru. Měl podporu německého episkopátu, který se 24. ledna 1076 sešel ve Wormsu a prohlásil Řehoře VII za uzurpátora.

Řehoř VII pak použil magickou zbraň, kterou si pro sebe vykoval: prohlásil Jindřicha IV. za exkomunikovaného a sesazeného, protože, jak říká, „obdržel jsem od Boha moc svázat a rozvázat v nebi i na zemi“.V ovzduší politické nestability Říše hrozilo několik německých pánů, že zvolí nového krále. V zoufalé snaze tomu zabránit přešel Henri IV uprostřed zimy Alpy a jako kajícník prosil o odpuštění Řehoře VII., který ho nechal tři dny a tři noci čekat naboso, ve sněhu, před očima. hrad Canossa. Tak alespoň tuto epizodu vyprávějí kronikáři přízniví papeži, kteří ji použili k demonstraci toho, jak může papež rozdrtit německého krále a pak ho milostí vzkřísit z jeho ponížení.



Henri IV dosáhl zrušení exkomunikace, ale příměří mělo krátké trvání. V březnu 1080 papež Jindřicha znovu exkomunikoval a schválil krále zvoleného vzbouřenými německými knížaty Rudolfa, vévodu švábského. Po Rudolfově smrti požádal papež knížata, aby našla „vhodného krále pro čest svaté církve“ a aby složil papežskému legátovi následující slib:

Od této hodiny budu v dobré víře vazalem blaženého apoštola Petra a jeho vikáře, který nyní žije v těle, papeže Řehoře; a cokoli mi papež pochválí slovy „v opravdové poslušnosti“, to budu věrně plnit, jak by křesťan měl... budu s Kristovou pomocí vzdávat Bohu a svatému Petrovi veškerou náležitou čest a službu; a v den, kdy poprvé přijdu do přítomnosti papeže, stanu se aktem úcty rytířem svatého Petra a jeho.

To bylo příliš pro německá knížata, která nyní plně podporovala Jindřicha IV. Němečtí arcibiskupové a biskupové oficiálně sesadili Řehoře VII. a novým papežem zvolili Wiberta z Parmy, biskupa z Ravenny, který přijal jméno Klement III. Když Henri IV pochodoval na Řím, Řehoř zavolal na pomoc Normany, kteří ho osvobodili, ale vyplenili Řím a zapálili ho. V březnu 1084 byl Jindřich IV. pánem města a nakonec byl korunován na císaře Klementem III. Gregory VII zemřel izolovaný v Salernu v květnu 1085.

Gregoriánská strana přesto zůstala silná a boj pokračoval, když byl papežem pod jménem Urban II zvolen Francouz Eudes z Chatillonu, bývalý převor z Cluny, se stejnými myšlenkami a stejnou energií jako Řehoř VII. Urban II potvrdil exkomunikaci Jindřicha IV. a rozhodl se vyhnat ho z Itálie.

Konflikt pokračoval za syna Jindřicha IV., Jindřicha V., který také utrpěl exkomunikaci. Dočasně to vyřešil wormský konkordát podepsaný 23. září 1122. Císař se vzdal jakéhokoli práva jmenovat biskupa, zatímco papež uznal, že preláti jsou vazaly císaře, pokud jde o jejich panství, a udělil mu právo být přítomni nebo zastoupeni během jejich voleb a zasáhnout v případě neshody. Joseph Strayer ve své knize *On the Medieval Origins of the Modern State* vidí vítězství papežství jako zlomový bod v osudu Evropy:

Tím, že Církev prosadila svůj jedinečný charakter, nevědomky zostrila představy o povaze světské autority. ... Když Církev a Říše úzce spolupracovaly, jako tomu bylo za Karla Velikého a Otů, mohla být připuštěna císařská nadvláda, alespoň teoreticky; ale Investiture Conflict oslabil Impérium více než kterákoli jiná sekulární politická organizace. Jiní panovníci řešili své spory s reformátory nezávisle a za lepších podmínek než císař. ... Každé království nebo knížectví muselo být považováno za samostatnou entitu; byly položeny základy mnohostátního systému.

Ve skutečnosti nebyl Wormský konkordát pro Impérium v žádném případě smrtelnou ranou. Ale spor o investituru byl jen jednou bitvou v mnohem větší válce o nejvyšší politickou moc nad Evropou. Záležitost, explicitní v programovém *Dictatus Papae* Řehoře VII., byla vůle papeže přemoci císaře. To, co nazýváme gregoriánskou reformou, podle jména Řehoře VII., bylo víc než jen reforma církve; byl to státní převrat vedený mnišským spiknutím přes dvě století, aby se z papeže stal „skutečný císař“.

## **Papežská monarchie**

Papežova teokratická ambice se opírala o doktrínu známou dnes jako politický augustinianismus, čerpanou z díla nejvlivnějšího latinského otce. Augustinianismus má tendenci absorbovat přirozený řád do řádu řeholního. Zpochybňuje klasické chápání, že od doby, kdy Bůh stvořil člověka jako společenskou bytost, vždy existoval „přirozený zákon státu“ dlouho před existencí církve.[33]První křesťané se této zásady drželi a důvěřovali slovům Kristovým a Pavlovým.[34]Východní církve to nikdy nezpochybňovala, a to z toho prostého důvodu, že ani císař Konstantin, ani jeho nástupci, kteří učinili křesťanství náboženstvím Říše, neodvozovali svou moc od církve.

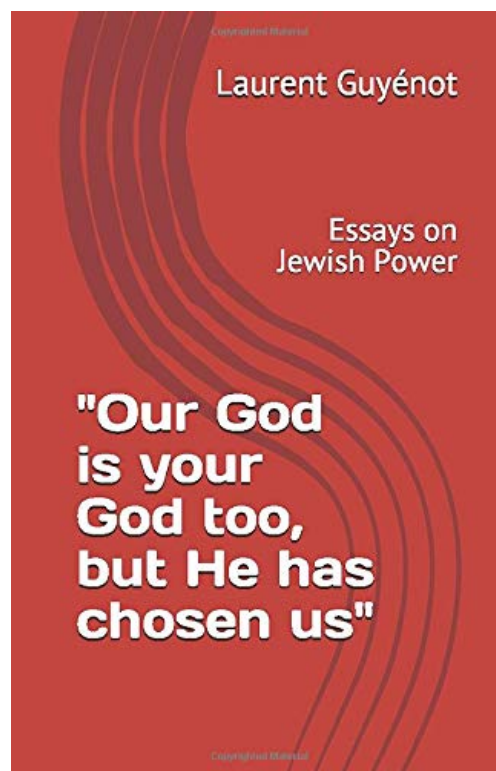
Gregoriánští reformátoři na druhé straně trvali na tom, že císaři, stejně jako všichni světští panovníci, nemohli získat svou autoritu přímo od Boha, ale pouze prostřednictvím církve. Tito reformátoři byli většinou mniši, kteří považovali svůj život z jiného světa za nadřazený světskému světu. Jejich projekt, píše Robert Moore, byl „rozdělit svět, jak lidi, tak majetek, na dvě odlišné a autonomní sféry, nikoli geograficky, ale sociálně.[35]„Církev“ byla nyní chápána jako samostatná elitní společnost s vyloučením běžných křesťanů. Ale z tohoto prvního kroku následoval druhý, který měl postavit „církev“ nad zbytek křesťanského světa, učinit z ní stát *nad* všechny státy. Humbert z Moyenmoutier v roce 1057 napsal: „Jako duše převyšuje tělo a velí mu, tak i kněžská důstojnost převyšuje královskou nebo, můžeme říci, nebeská důstojnost nad pozemskou.[36]

Ještě horší je, že Řehoř VII. prohlásil, že kralování nepochází od Boha, ale od ďábla: „Kdo neví, že králové a vévodové pocházejí z těch, kteří v neúctě k Bohu, arogancí, pleněním, zradou, vraždami, nakonec téměř všemi zločiny. , pobízen princem tohoto světa, ďáblem, se snažil ovládnout své sobě rovné... ve slepé chamtivosti a nesnesitelné domýšlivosti.[37]To je důvod, proč Řehoř VII tvrdil, že dostal od Krista moc svatého Petra „stáhnout se a povolit každému, podle jeho zásluh, říše, království, knížectví, vévodství, pochody, kraje a majetek všech lidí“.[38]

V tvrzení papežství, že je nad světem, je paradox, neřkuli flagrantní pokrytectví. Neboť papežství mělo svou vlastní světskou říši, papežské státy. Papežové proto hráli stejnou geopolitickou hru jako králové, jen s jinými pravidly a s unikátní zbraní, které žádný jiný vládce nemohl konkurovat. Viděli jsme, že jejich prvním cílem bylo chránit svůj papežský stát kontrolou severní Itálie a jižní Itálie a zajistit, aby se nikdy nedostaly do stejných rukou. Ale to nestačilo. Vyvinuli strategii přeměny co největšího počtu království na vazalská léna Svatého stolce s feudálními závazky a platbou ročního *cenzu* ve stříbře nebo zlatě.

Začalo to v roce 1059 za papeže Mikuláše II. (na popud Hildebranda), Melfiho smlouvou byl Norman Robert Guiscard jmenován vévodou z Apulie a Kalábrie (jižní Itálie), a pokud by ji dokázal dobýt, hrabě ze Sicílie jako vazal. papeže. „Tak bylo završeno slavné spojenectví mezi Normany a papežstvím, které spojením nejsilnější vojenské síly v Itálii s papežskou politikou umožnilo Svatému stolci ovládat světské s téměř stejným účinkem jako duchovní meč. Papežství tak převzalo feudální suverenitu nad jižní Itálií, která přetrvala středověk.

V roce 1073 se Landolph VI., princ z Beneventa (jižní Itálie), uznal za vazala Řehoře VII. a po jeho smrti přešlo knížectví pod přímou nadvládou Svatého stolce. Hraběnka Matilda, silná zastánce Řehoře VII. (hrad Canossa byl jejím hlavním sídlem), také postoupila Toskánsko jako léno Svatého stolce.



Řehoř VII rozšířil své panské ambice za hranice Itálie. Často hrál na dvojí význam slova *fidelitas*, jako náboženské „víry“ i feudální „věrnosti“, aby si nárokoval suverenitu Svatého stolce nad všemi křesťanskými knížaty. Pět španělských princů přijalo, aby se stali jeho vazaly.

Druh rachoty, kterou použil Řehoř VII., aby si podrobil některá prince do vazalství, nejlépe ilustruje tento výhrůžný dopis z roku 1080 sardinskému princovi Orzocorovi:

Nechceme před vámi skrývat, že vaši zemi u nás hledalo mnoho národů: byly nám slíbeny velké pocty, pokud dovolíme, aby byla napadena; tak, že chtějí nechat jednu polovinu celé země pro naši vlastní potřebu a druhou polovinu nám držet ve věrnosti. Ačkoli to po nás opakovaně požadovali – nejen Normané, Toskánci a Langobardi, ale také někteří lidé zpoza Alp – rozhodli jsme se, že v této věci nikdy nikomu nedáme souhlas, dokud k vám nepošleme našeho legáta a neobjevíme váš názor... Pokud vytrváte ve své věrnosti svatému Petrovi, slibujeme, že jeho pomoc vás nepochybně nezklame ani nyní, ani v budoucnu.

V dalším příkladu Gregory navrhl dánskému králi Sweinovi II. Estrithsonovi, aby napadl „jistou velmi bohatou provincii u moře, kterou ovládají základní a neslušní heretici, a my si přejeme, aby se jeden z vašich synů stal vévodou, princem a obráncem. křesťanství v této provincii,“ za předpokladu, že vikingský princ souhlasí s tím, že ji bude držet jako papežovo léno.

Gregory požádal Viléma Dobyvatele, aby mu „prokázal věrnost“, a připomněl mu, „jak účinně jsem se projevil ve vašich záležitostech a s jakým úsilím jsem se snažil, abyste dosáhli důstojnosti královské moci“. Stěžoval si, že jeho podpora utrpěla jeho pověst: „Právě za to mě někteří bratři označili za hanbu, kteří si stěžovali, že tím, že jsem projevil takovou laskavost, věnoval jsem svou energii spáchání tolika vražd.“ Antigregoriánský polemik Wenrich z Trevíru satirizoval papežskou politiku v dopise z roku 1081: „Nechybí muži, kteří se zmocnili království tyranským násilím, jejichž cesty k trůnu vedly přes krev, kteří nasadili na své krvavé diadémy. hlavy. Všichni tito jsou nazýváni přáteli pána papeže; všichni jsou poctěni jeho požehnáním a jsou jím pozdravováni jako vítězná knížata.“

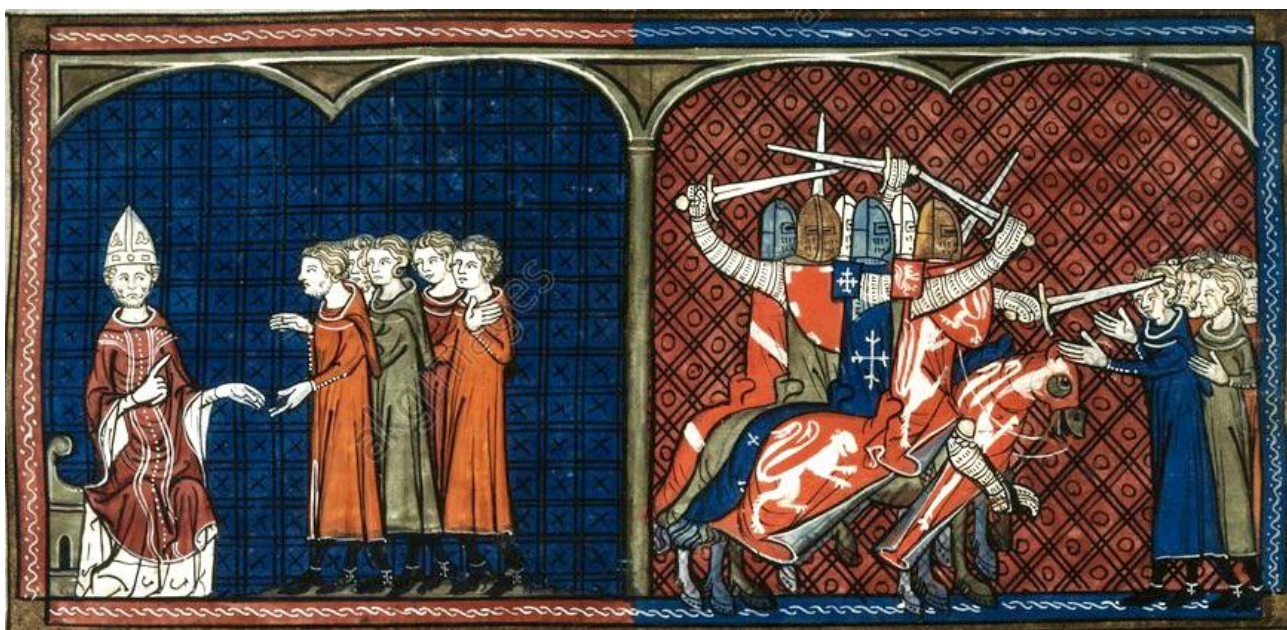
Politiku Řehoře VII. prováděli jeho nástupci. Po krizi, kterou vyvolala vražda arcibiskupa Thomase Becketa (1170), byl Jindřich II. Plantagenet nucen zrušit Clarendonské konstituce, které daly duchovní pod královskou jurisdikci, a prohlásit dopisem papeži Alexandru III.: „Anglické království je pod vaší jurisdikcí; Ve feudálním právu neuznávám žádného vrchního vrchního, než jste vy.“

V roce 1139 se Alfonse I. Portugalský uznal jako vazal římského pontifika a zaplatil mu tribut. Když jeho syn Sancho nezaplatil, pohrozil mu Innocent III. exkomunikací. Petr Aragonský odešel v roce 1204 do Říma a předal svou korunu Inocenci III., aby ji na oplátku přijal z jeho ruky a prohlásil Aragona za papežské léno. Po Petrově smrti převzal poručnictví nad jeho synem Inocenc III., jmenoval své vlastní rádce a ustanovil vládu nezletilého krále. [45] „Během jeho osmnácti let jako papež,“ píše Malcolm Barber, „nevinné stvořené a neudělané vládce; předsedal v té či oné době jako vazalské státy království Sicílii, Ibérii a Anglii a možná i Maďarsku, Polsku a Bulharsku.[46] To je jakkoli jinak imperiální politika. Bylo to také císařovo privilegium, kterého se papežové zmocnili, když postavili armády „křížáků“ ve všech královstvích, vévodstvích a hrabstvích Evropy a opět použili svou magickou sílu k rozhodnutí o spáse nebo zatracení lidí: páni odsouzení do pekla za zločiny krve. dostanou vstupenku do nebe prolitím krve nevěřících nebo kacířů. První křížovou výpravu kázal Urban II. na koncilu v Clermontu 27. listopadu 1095. Mimořádná ozvěna jeho kázání, vrhající tisíce rytířů a davy obyčejných lidí na cesty, se musela samotnému papeži



jevit jako oslnivá manifestace o moci, kterou mu Bůh dal, aby vládl nad Evropou. Během kázání křížové výpravy Urban II potvrdil exkomunikaci Jindřicha IV. a exkomunikoval francouzského krále Filipa I. za to, že zavrhl svou manželku a vzal si manželku jiné. Thomas Tout upozorňuje:

Nic neukazuje jasněji sílu a povahu papežské moci než to, že tento největší výsledek univerzální monarchie církve měl být uskutečněn v době, kdy všichni hlavní králové Evropy byli otevřenými nepřáteli papežství. Jindřich IV. byl starý nepřítel, Filip Francouzský byl úmyslně napaden a William Rufus z Anglie byl lhostejný nebo nepřátelský. Ale v jedenáctém století se moc i těch nejsilnějších králů počítala jen velmi málo. Za úspěchem Urbanova snažení byl apel na hemžení malých feudálních náčelníků, kteří skutečně vládli Evropě, a na zuřivé a nedisciplinované nadšení prostého lidu, v němž skutečně spočívala konečná síla církve.



### Hohenstaufenové

Vezměme nyní epický příběh o boji mezi papeži a císaři, kde jsme jej přerušili, a dovedme jej do jeho politováníhodného konce. Po smrti Jindřicha V. v roce 1125 skončila dynastie Saliánů. Poté začalo období rivality mezi dvěma mocnými německými rody: Hohenstaufeny ze Švábska a Welfy ze Saska a Bavorska.

Hohenstaufen zvítězil s volbou Conrad III v 1138. On byl následován v 1152 jeho synovcem Frederick, přezdíval Barbarossa. V jeho prospěch hrála skutečnost, že jeho matka byla Welfová. Fridrich I. zařídil sňatek svého syna, budoucího císaře Jindřicha VI., s Konstancí z Hauteville, dcerou normanského krále Sicílie. Když v roce 1189 zemřel Vilém I. Sicílský bezdětný, jeho dědictví připadlo Kostnici, která ze syna Jindřicha VI. a Kostnice, budoucího Fridricha II., učinila sicílského krále. Takto Hohenstaufen realizovali sen Otty III. – noční múru papeže –, křížovatku jižní Itálie s Říší.

Jak se dalo očekávat, Hohenstaufenové byli téměř neustále v konfliktu s papeži. Barbarossa byl první, kdo k Romanum Imperium připojil přídavné jméno *Sacrum*, což znamenalo, že svou legitimitu čerpalo přímo od Boha a ne od církve. Incident, ke kterému došlo během diety svolané Barbarossa v Besançonu v roce 1157, ilustruje jádro sváru. Papežský legát, kardinál Roland Bandinelli, přišel císaři připomenout, že od papeže obdržel císařský titul. Barbarossa odpověděl rozesláním následujícího prohlášení:

Říši držíme my skrze volbu knížat od samotného Boha, který dal světu vládnout dvěma nezbytnými meči a učil prostřednictvím svatého Petra, že lidé se mají bát Boha a ctít krále. Kdokoli říká, že jsme od pana papeže obdrželi císařskou korunu jako dobrodiní, odporuje Božímu příkazu a učení Petra a je vinen lži.

Když se Roland Bandinelli stal papežem jako Alexander III., Frederick ho odmítl uznat a podporoval soupeře. Alexander III. exkomunikoval císaře a vyvolal povstání mezi městy severní Itálie. Během své kariéry vedl Barbarossa čtyři vojenské výpravy, aby je podrobil, a roku 1162 srovnal Milán se zemí. Byl to neúspěch. S podporou papeže vytvořila rebelská města Lombardskou ligu a přestavěla Miláno. V Benátkách v roce 1177 – sto let po Canosse – se Barbarossa pokořil před papežem Alexandrem III. a uznal autonomii lombardských měst.

O deset let později se další papež, Urban III., chystal znovu exkomunikovat Fridricha Barbarossu, když do Evropy dorazila zpráva o pádu Jeruzalémského království. Urban zemřel a byl nahrazen Řehořem VIII., který vyzval k nové křížové výpravě (třetí). Fridrich odešel před Philipem Augustem a Richardem Lví srdce v roce 1189. Doufal, že využije této příležitosti, aby se ujal vedení a uzavřel spojenectví s byzantským císařem. Ale po několika vojenských úspěších proti Saladinovi zemřel.

Po něm nastoupil jeho syn Jindřich VI., který zemřel v roce 1197 a zanechal po sobě jediného tříletého syna. Svár mezi Welfy a Hohenstaufeny byl obnoven. Skupina německých knížat zvolila mladšího bratra Jindřicha VI. Filipa Švábského, zatímco příznivci Welfů zvolili Otu IV. Brunšvického. Zasáhl mladý a energický papež Inocenc III. Ze strachu ze sjednocení celé Itálie pod stejnou rodinu se postavil na Ottovu stranu a Filipa exkomunikoval poté, co přiměl Otta, že se nikdy nepokusí sjednotit Sicílii s Říší. Mezi oběma frakcemi se rozpoutala desetiletá válka.

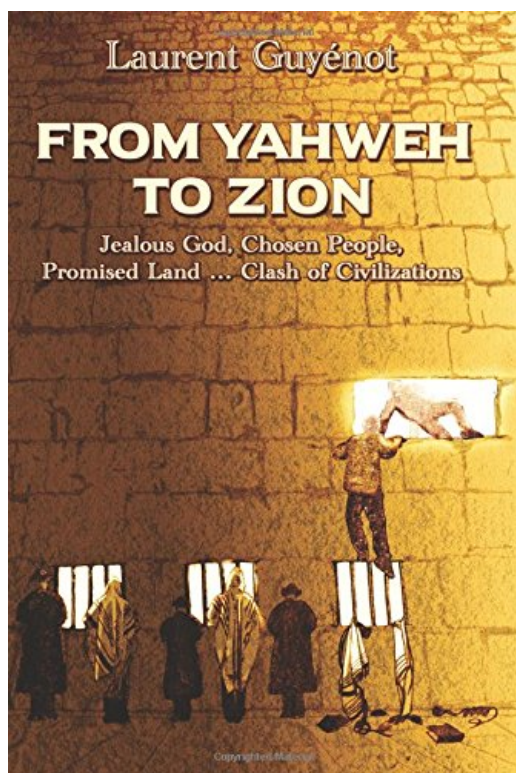
Jakmile byl v roce 1209 korunován císařem, Ota IV. zradil svůj slib a vypustil svou armádu na Sicílii. Innocent III. ho okamžitě exkomunikoval a přesvědčil německá knížata, aby zvolili nového krále. Filip Švábský, který mezitím zemřel, jejich volba padla na jeho synovce, syna Jindřicha VI. Hohenstaufena, Fridricha, kterému bylo nyní šestnáct let a byl plně držitelem titulu sicilského krále.

Papež neměl jinou možnost, než ho podpořit proti Otovi IV., ale svou podporu podmínil Fridrichovým závazkem přísahat mu věrnost, chránit papežská knížectví a vzdát se Sicílie ve prospěch svého syna Henriho, který se narodil z jeho nedávného sňatku s Konstancíí z Aragonie. Fridrich se podvolil a během své korunovace římským králem v Cáchách v roce 1215 dokonce učinil nečekaný slib, že povede křížovou výpravu s cílem znovu dobýt Jeruzalém. Takto Ernst Kantorowicz vysvětluje tuto iniciativu, která papeže překvapila:

Byl to téměř inspirovaný mistrovský tah diplomacie, který přiměl mladého krále, aby se postavil do čela křížáckého hnutí. Nevědomky tak vzal vedení a vedení křížové výpravy z rukou papežského imperátora.

Ota IV., opuštěný papežem, se spojil s anglickým králem Janem Lacklandem, zatímco Philippe Augustus podporoval Fridricha II. Porážka Otty IV. v bitvě u Bouvines dne 27. července 1214 zajistila Fridrichu II. shromáždění většiny německých knížat. Strávil osm let cestováním přes Německo, aby pacifikoval království, poté se vrátil na Sicílii, zatímco vládu Německa přenechal svému synovi Jindřichovi. To bylo v rozporu s přísahou, kterou složil Inocenci III., ale nový papež Honorius III. byl vstřícný a v roce 1220 ho korunoval na císaře, zatímco na něj naléhal, aby splnil své křížácké sliby.

Projekt nabral nový směr v roce 1225, kdy se Fridrich po ovdovění oženil s dcerou jeruzalémského krále Jana z Brienne a okamžitě se prosadil jako nový jeruzalémský král.



Ale v roce 1227 byl Fridrich zaneprázdněn reorganizací Sicílie a stále neodešel do Svaté země. Nový papež Řehoř IX. (rodič a žák Inocence III.) toho využil jako záminku k jeho exkomunikaci. Po bouřlivém rozhovoru mezi oběma muži papež nazval Fredericka „netvorem z moře, jehož ústa se otevírají jen proto, aby se rouhala Bohu“.

Fridrich se přesto v červnu 1228 nalodil do Svaté země, přičemž mylně předpokládal, že exkomunikace padne sama od sebe. Ale „to, co 28. června 1228 nesly císařské galéry, nebyla armáda bojácných válečníků a fanatiků připravených k boji, byla to kulturní, vědecká, umělecká a technická mise“.[51] To proto, že Frederick mezitím navázal přátelské vztahy s emírem Fahkr ed-Dinem, velvyslancem egyptského sultána Al-Kamila, a vyměnil si s ním spoustu luxusních dárků. Poslal sultánovi šperky, hedvábné šaty, sicilské sokoly (Frédéric byl sokolnickým

nadšencem a autorem pojednání na toto téma) a vlastního koně se sedlem a postrojem zdobeným drahokamy. Na oplátku dostal stejně prestižní dary, včetně neocenitelného planetária a slona, který se mu stal velmi drahý. Ačkoli byl Frederick původem napůl Němec a napůl Norman, vyrostl na Sicílii v kontaktu s arabskou kulturou. Miloval matematiku, astronomii a medicínu, chtěl ze své „křížové výpravy“ udělat most mezi dvěma civilizacemi. V arabském světě, „žádný západní princ nikdy nevyvolal tolik náklonnosti a porozumění jako on,“ píše Kantorowicz. „Nejen, že obdivovali encyklopedickou vzdělanost císaře, který udržoval erudovanou korespondenci s učenými muži Egypta a Sýrie, Iráku, Arábie, Jemenu, stejně jako Maroka a Španělska, ale sledovali všechny důležitější události jeho života. s neutuchajícím zájmem.“[52]

Frederick se setkal se svým přítelem Fahkr ed-Dinem ve Svaté zemi a po mírových jednáních dosáhl dohody se sultánem Al-Kamilem v Jaffě 18. února 1229. Sultán vrátil Jeruzalém, Betlém, Nazaret a některá další města, aniž by jiné protějšky než vlastnictví mešity Al-Aksá. Frederick se korunoval králem Jeruzaléma, než spěchal zpět na Sicílii, kde papež rozšířil pověst o jeho smrti a zahájil vlastní armádu, aby se zmocnila Sicílie. Prestiž Fredericka po jeho návratu byla obrovská a donutil papeže zrušit exkomunikaci. Frederick snadno získal kontrolu nad svým sicilským královstvím. Byzantský císař Jan III. Doukas Vatatzes, který ze svého exilu v Nikáji připravoval znovudobytí Konstantinopole od Latinů, mu poslal velvyslanectví obtěžkané bohatými dary. Přátelství mezi oběma císaři bude zpečetěno v roce 1244 sňatkem Constance de Hohenstaufen, dcery Fridricha, s řeckým císařem.



Frederickův návrat ze Svaté země zahájil období deseti let, během nichž měl své století poznamenat nesmazatelným otiskem v oblastech tak rozmanitých, jako jsou politické instituce, právo, věda, umění a architektura. Je mu připisováno postavení více než 200 hradů, z nichž některé mají okázalou originalitu, jako je osmiboký Castel del Monte v Apulii, což vyjadřuje jeho lásku ke geometrii.

V tomto období došlo k expanzi říše na východ za pomoci Řádu německých rytířů, jehož nejvěrnějším přítelem byl velmistr Hermann von Salza. „Během dvou desetiletí němečtí rytíři dobyli Prusko a Livonsko, zakládali města (Thorn, Kulm, Elbing), stavěli zde pevnosti a přitahovali německé osadníky. ...Ve stejné době se německý vliv šířil v sousedních státech Říše, v Čechách, v Uhrách, v Polsku, kde panovníci ve velkém vítali německé osadníky, aby rozvinuli bohatství své země.“[54]



Frederick vytvořil univerzitu v Neapoli a lékařskou fakultu v Salernu, obě bez kanonických zákazů a výhradního používání latiny. Pro toto království vypracoval zákoník *Liber Augustalis*, který v preambuli uváděl, že knížata národů byla stvořena „z nezbytnosti věcí, ne méně než z inspirace Božské prozřetelnosti“.[55]Vědecký duch a experimentální přístup, který Fridrich podporoval, byly zvláště pobouřeny papežem Řehořem IX., který jej v roce 1239 znovu exkomunikoval a prokřel „tohoto krále moru [který] otevřeně tvrdí, že člověk má věřit pouze tomu, co lze prokázat zkušeností a rozumem.“[56]

Fridrich nezapomněl na Německo, a poté, co sesadil svého syna z krále pro vzpouru, slavnostně obnovil „Veřejný mír“ na velkém sněmu v Mohuči v roce 1235 (edikt byl vydán v němčině, poprvé v historii).

V roce 1236 Fridrich zmobilizoval velkou armádu, aby si podrobil odbojná lombardská města, která mu s papežským povzbuzením zakazovala přístup do Itálie. Získal podporu mnoha evropských králů, včetně francouzského Ludvíka IX., anglického Jindřicha III. (jehož sestru Isabelle si vzal) a uherského Bély. Evropa byla v procesu dosažení své jednoty.



Fridrich proto doufal, že přemění Řím na hlavní město Říše. To bylo samozřejmě v rozporu s neměnnou politikou papežů, kteří si dovoláváním se Konstantinovy donace rezervovali císařskou prestiž Říma pro sebe.

Energii vynaloženou Řehořem IX. k poškození Fridricha II. (včetně pokusů o atentát) by se vyrovnala pouze energie tohoto nástupce Inocence IV., který se držel stejného principu papežova plenitudo *potestatis*. V červenci 1245, na konciliu v Lyonu, Innocent IV. odmítl Frederickovu předehtu, aby uklidnil jejich neshody, potvrdil svou exkomunikaci a prohlásil ho za sesazeného. Je pozoruhodné, že při této příležitosti protestoval oddaný král Francie Ludvík IX.

Jakkoli je papež mocný a uznávaný, nemá právo sesadit krále. Každý panovník je na svém trůnu na základě Božího práva a Boží právo je nadřazeno apoštolskému právu, které má papež jako dědic svatého Petra. Proto se formálně stavíme proti sesazení císaře Fridricha papežem Inocentem, protože tento čin, který vyvolává nekonečný nepořádek, by měl hlavním účinkem otlást křesťanskou komunitou v jejích základech.

Tváří v tvář papežovu odmítnutí vyjednávat vyzval Fridrich všechna knížata Evropy ke všeobecné vzpouře proti papežství v manifestu, který musel zavánět nejnebezpečnější herezí pro papeže:

Bůh je naším svědkem, že naším záměrem vždy bylo přinutit církevníky, aby šli ve stopách prvotní církve, žili apoštolským životem a byli pokorní jako Ježíš Kristus. V našich dnech se církev stala světskou. Navrhujeme proto vykonat dílo lásky a odebrat takovým lidem poklady, kterými jsou naplněni, pro jejich věčné zatracení. ... Pomozte nám odložit tyto pyšné preláty, abychom mohli dát matce Církvi hodnější průvodce, kteří by ji vedli.

Frederick zemřel v roce 1250 ve věku 55 let. Jeho syn Conrad, syn Yolande z Brienne, odešel z Německa na Sicílii, ale zemřel o dva roky později, ve věku 26 let. Jeho nevlastní bratr Manfred se dne prohlásil regentem Království Sicílie. jménem Conrada syna Conrada, kterému byly pouhé dva roky. Ale papež dal království Karlovi z Anjou, ctižádostivé a bezskrupulózní postavě, zcela odlišné od jeho bratra Ludvíka IX. Karel se v lednu 1266 vylodil na Sicílii s mocnou armádou žoldáků a přemohl Manfreda, který padl v bitvě (papež nechal jeho ostatky vykopat a vhodit do řeky Garigliano). Charles zajal Conrada a nechal ho sřat. Mladá vdova po Manfredovi byla také zajata a uvržena do vězení, kde po pěti letech zemřela.

## **Epilog**

V boji proti impozantní moci čtyř papežů, kteří byli třikrát exkomunikováni, se však Fridrichu II. podařilo dát Říši nesrovnatelný vliv a prestiž, která mohla Evropu navždy proměnit. Ale jeho smrt a plánované vyhlazení jeho potomků papežstvím zlomily dynamiku.

### **Přihlaste se k odběru nových sloupců**

Přes veškerou snahu papežství připodobnit ho Antikristovi se kolem něj začaly vyvíjet legendy, které ho spojovaly s jeho dědečkem a jmenovcem. Slovy Francise Rappa:

Dva velcí Hohenstaufen převzali roli *Endkaisera*, „císaře konce časů“, který jednoho dne vystoupí z hory, aby obnovil Impérium a přinesl světu dlouhou éru míru. Nabitá touto mesiášskou nadějí si imperiální idea zachovala veškerou svou vitalitu navzdory bídě, která Impérium ve skutečnosti postihla. Toto očekávání světlé budoucnosti utěšovalo Němce, kteří byli zarmoucení podívanou na přítomnost. Když si vzpomněli na minulost, našli důvody k hrdosti, na hrdost smíšenou s hořkostí, protože pokud století Hohenstaufen symbolizovalo v jejich očích Říši v plné síle, tato sláva měla srdceryvné světlo západu slunce, protože apogee, bezprostředně po pádu, zkáze, kterou papež chtěl... V paměti německého lidu byl obraz Hohenstaufenské říše hluboce vrytý, nádherný a tragický.

Po roce 1250 zůstalo císařské sídlo šedesát let prázdné, protože papežství odmítlo korunovat nástupce. Teprve v roce 1310 sestoupil do Říma německý král Jindřich VII. Lucemburský, aby byl korunován císařem. Ale Říše byla zbavena všech svých italských výbojů, zatímco Kapetovci se zmocnili jejích západních provincií. Oslabení císařské moci uvrhlo samotná germánská vévodství do feudálních válek a banditismu.

S příchodem věku střelného prachu a machiavelistické politiky středověký ideál Impéria jako Bohem nařízená duchovní jednotka ustoupil v mýtus. Těžiště politické filozofie se přesunulo od konceptu *auctoritas* (metafyzická legitimita) k *potestas* (fyzické moci).

[60] Když Francie za Ludvíka XIV. začala projevovat své vlastní imperiální ambice, diplomaté z jiných zemí obhajovali rovnováhu sil mezi evropskými státy.

Paradoxně, když se za Napoleona znovu objevila francouzská imperiální arogance, byla to právě okupace Německa a rozpuštění toho, co zbylo ze Sváté říše římské, co dalo Germánům nové národní vědomí a oživilo vzpomínku na velikost středověkého Německa. V roce 1815 složil básník Friedrich Rückert svou baladu „Barbarossa“, která oživila mýtus o velkém císaři. Velký Richard Wagner se zeptal: „Kdy se vrátíš, Fredericku, skvělý Siegfriede?“

Zdá se, jako by se krvavý a rozzlobený duch Hohenstaufen vrátil, aby strašil Německo a Evropu. Není náhodou, že nejvznešenější životopis Fridricha II. vyšel v němčině v roce 1927. Na obálce původního vydání si můžeme všimnout symbolu slibovaného zářivé, ale tragické budoucnosti. Kniha Ernsta Kantorowicze prý udělala velký dojem na Hitlera a Goeringa, kteří ji nabídli Mussolinimu. Není náhodou, že operace, na kterou Hitler vsadil budoucnost Německa, nesla kódové označení „Barbarossa“. Americkému novináři Hubertu Knickerbockerovi, který se ho v roce 1938 zeptal na jeho názor na Hitlera, Carl Jung odpověděl:

Je to reproduktor, který zesiluje neslyšitelné šepoty německé duše, dokud je Němcovo vědomé ucho neuslyší. Je prvním mužem, který každému Němci řekl, co si celou dobu ve svém nevědomí myslel a cítil o německém osudu... Hitlerova moc není politická; je to kouzlo.

## Poznámky

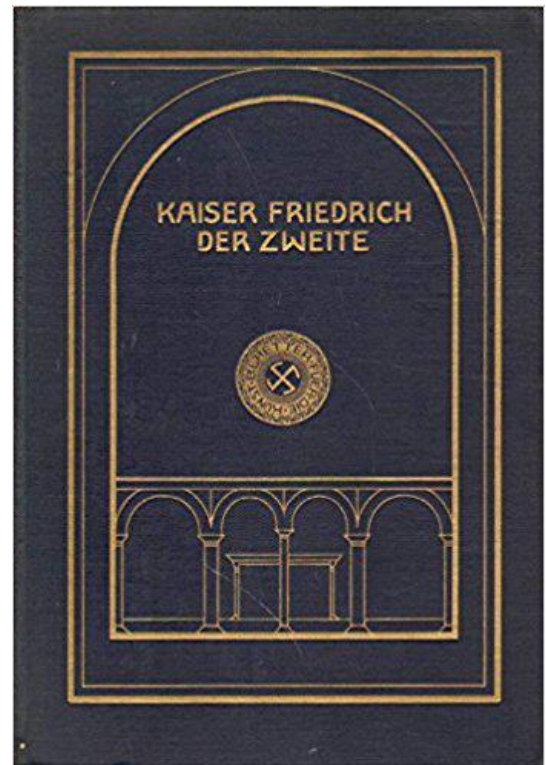
[1] Hillaire Belloc, *Evropa a víra*, 1920.

[2] Joseph Reese Strayer, *On the Medieval Origins of the Modern State*, Princeton UP, 1973, s. 11.

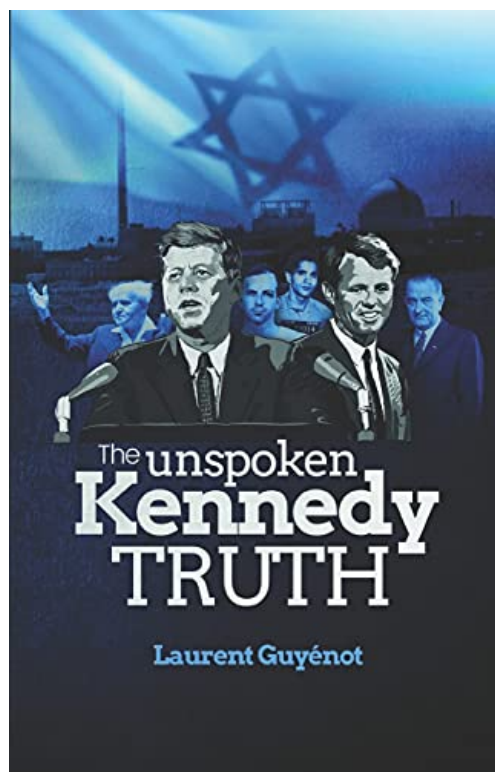
[3] Ernst Nolte, *Evropská občanská válka 1917-1945. Nacionalismus a bolševismus*, Herbig, 2000. Název se překládá jako „evropská občanská válka“.

[4] Ernest Renan, *Co je to národ?* 1882.

[5] Caspar Hirschi, *The Origins of Nationalism: An Alternative History from Ancient Rome to Early Modern Germany*, Cambridge UP, 2012, str. 14.



- [6] *Tamtěž.* , str. 2.
- [7] Ernst Kantorowicz, *Frederick Druhý (1194-1250)*, (1931) Frederick Ungar publishing, 1957 (na archive.org), s. 385.
- [8] *De Monarchia Dante Alighieri*, přel. Aurelia Henry, Boston, 1904, kniha I, kapitola VIII, pp. 26-27, na [files.libertyfund.org/files/2196/Dante\\_1477.pdf](http://files.libertyfund.org/files/2196/Dante_1477.pdf).
- [9] Malcolm Barber, *The Two Cities: Medieval Europe 1050-1320*, Routledge , 1992, s. 106.
- [10] TF Tout, *The Empire and the Papacy (918-1273)*, čtvrté vydání, Rivingtons, Londres, 1903, s. 325.
- [11] *Tout, The Empire and the Papacy, op. cit., str. 6 a 2.*
- [12] Citováno v Arnaud Blin, 1648, *Vestfálský mír, aneb zrození moderní politické Evropy*, Éditions Complexe , 2006, str. 70-71.
- [13] Blin, 1648, *La Paix de Westphalie*, op. cit., pp. 5-6.
- [14] Montesquieu, *Esprit des Lois*, Livre XIII, kap. xvii, citováno v Bertrand de Jouvenel, *On Power: Its Nature and the History of Its Growth*, Beacon Press, 1962, str. 383, na [ia600502.us.archive.org/34/items/onpoweritsnature00injou/onlinepoweritsnature00injou.pdf](http://ia600502.us.archive.org/34/items/onpoweritsnature00injou/onlinepoweritsnature00injou.pdf)
- [15] Jacques Van Wijendaele, *Propaganda a kontroverze ve středověku: Hádka investitur (1073-1122)*, Bréal, 2008, s. 111.
- [16] *Henri Pirenne, Mahomet et Charlemagne, 1937, Texto Tallandier, 2021 , s. 23.*
- [17] *Tamtěž*, s. 71-72.
- [18] *Tamtěž*, s. 19.
- [19] *Tamtěž*, s. 162.
- [20] *Tamtěž.* , str. 112-113.
- [21] Oznámení týkající se slibu, který dal Pepin Krátký papeži Štěpánu II., že mu vrátí země odňaté římské církvi (známé jako *Fragmentum Fantuzzanum* , podle jména Fantuzziho, který jej zveřejnil ve svém *Monumenti Ravennati*). dochoval se pouze v rukopise z konce 15. <sup>nebo</sup> počátku 16. století.
- [22] Marcel Pacaut, *Theokracie. Církev a moc ve středověku*, Aubier , 1957, str. 117.
- [23] Abych byl upřímný, pochybuji, že tyto teoretické oddíly mají velkou historickou hodnotu.
- [24] Tout, *The Empire and the Papacy* , op. cit., str. 74.
- [25] Francis Rapp, *Le Saint Empire romain germanique, d'Otton le Grand à Charles Quint*, Seuil, 2003, p. 56.
- [26] Henry Bogdan, *Histoire de l'Allemagne*, Perrin, 1999, Tempus Perrin, 2003, p. 66.
- [27] Pacaut, *La Théocratie*, op. cit., p. 66.
- [28] Tout, *The Empire and the Papacy*, op. cit., p. 101-102.
- [29] Tout, *The Empire and the Papacy*, op. cit., p. 127.
- [30] Tout, *The Empire and the Papacy*, op. cit., p. 129.



- [31] I.S. Robinson, *The Papacy, 1073-1198: Continuity and Innovation*, Cambridge UP, 1990, p. 411.
- [32] Joseph Reese Strayer, *On the Medieval Origins of the Modern State*, Princeton UP, 1973, p. 22-23.
- [33] Henri-Xavier Arquillière, *L'Augustinisme politique, essai sur la formation des théories politiques au Moyen Age*, J. Vrin, 1972, p. 37.
- [34] "Give to Caesar what belongs to Caesar, and to God what belongs to God" (Mark 12:17): "For there is no authority except from God, and those that exist have been instituted by God" (Romans 13:1).
- [35] Robert I. Moore, *The First European Revolution, c. 970-1215*, Basil Blackwell, p. 11.
- [36] Barber, *The Two Cities*, op. cit., p. 88.
- [37] Robinson, *The Papacy*, op. cit., p. 399.
- [38] Robinson, *The Papacy*, op. cit., p. 296.
- [39] Tout, *The Empire and the Papacy*, op. cit., p. 115.
- [40] Robinson, *The Papacy*, op. cit., p. 303.
- [41] *Ibid.*, p. 310.
- [42] *Ibid.*, p. 317.
- [43] *Ibid.*, p. 314.
- Subscribe to New Columns
- [44] Achille Luchaire, *Innocent III. Les Royautés vassales du Saint-Siège*, Hachette, 1908, reprint Collection XIX, BNF-Partenaires, p. 99.
- [45] *Ibid.*, pp. 6-94.
- [46] Barber, *The Two Cities*, op. cit., p. 105.
- [47] Tout, *The Empire and the Papacy*, op. cit., p. 138.
- [48] Tout, *The Empire and the Papacy*, op. cit., p. 254.
- [49] It was from this time that Guelphs and Ghibellines, whose names are derived from the Italian forms of Welf and Weiblingen (the stronghold of the Hohenstaufen) designate respectively the supporters of the pope and those of the emperor, whose clashes will continue in Italy up to the Renaissance.
- [50] Kantorowicz, *Frederick the Second*, op. cit., p. 73.
- [51] Pierre Boule, *L'Étrange croisade de l'empereur Frédéric II*, Flammarion, 1968, p. 137.
- [52] Kantorowicz, *Frederick the Second*, op. cit., p. 196.
- [53] Kantorowicz, *Frederick the Second*, op. cit., p. 207.
- [54] Bogdan, *Histoire de l'Allemagne*, op. cit., p. 123.
- [55] Kantorowicz, *Frederick the Second*, op. cit., p. 246.
- [56] Jacques Benoist-Méchin, *Frédéric de Hohenstaufen ou le rêve excommunié (1194-1250)*, Perrin, 1980, 2008, p. 361.
- [57] *Ibid.*, p. 465.
- [58] Tout, *The Empire and the Papacy*, op. cit., p. 389.
- [59] Rapp, *Le Saint Empire romain germanique*, op. cit., p. 218.
- [60] Bruno Arcidiacono, *Cinq types de paix. Une histoire des plans de pacification perpétuelle (XVII<sup>e</sup>–XX<sup>e</sup> siècles)*, Graduate Institute Publications, 2015, p. 1-74, quoting Andreas Osiander, "Before Sovereignty: Society and Politics in Ancien Régime Europe," *Review of International Studies*, XXVII, Special Issue, December 2001, pp. 119-45, on [/books.openedition.org/iheid/927?lang=fr](http://books.openedition.org/iheid/927?lang=fr).



[61] Pierre Racine, *Frédéric Barberousse, 1152-1190*, Perrin, 2009, p. 11-12.

[62] Hubert Knickerbocker, *Is Tomorrow Hitler's?*, Penguin, 1941.

[← JFK and America's Destiny Betrayed](#)

[Subscribe to New Columns](#)

• Category: [Culture/Society](#), [History](#) • Tags: [Catholic Church](#), [Europe](#), [Germany](#), [Holy Roman Empire](#), [Middle Ages](#), [Papacy](#)

[← JFK and America's Destiny Betrayed](#)

[Hide 30 Comments](#)[Leave a Comment](#)

[Commenters to Ignore...](#)[to Follow](#)[Endorsed Only](#)

**Trim Comments?**



1. [Mr Chow Mein](#) says:

[February 24, 2023 at 2:21 am GMT](#) • [2.4 days ago](#) • 200 Words [↑](#)

The problem with Europe and Europeans is also its success, whereas Africans will rip their society apart if they perceive injustices which leaves you with a problem of building businesses, institutions...etc. Europeans will endure great hardships and injustices if they believe in a narrative and that narrative seems to be improving the average persons situation.

That is why different cultures don't mix well, different brain wiring over centuries over time there is a cultural conditioning. Blacks complain and point to an enemy even if that group on the whole have done nothing to them, they take an easy "knee jerk" logic to their grievances.

Europeans as individuals endure and only have injustices with governments local and international if their circumstances take a dive and are rallied by those they believe know better.

Europeans have to change and take a bit of the African temperament and get out with hostile intent toward those who have lied to us, and blacks have to learn self-control and discipline not really on handouts.

As for Germany...well if they are siding with the U.S then the Empire is over...they don't have a good recent record in picking the right side.

• **Replies:** [@Simple Pseudonymic Handle](#), [@GomezAdddams](#), [@Amerimutt Golems](#)  
[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

2. Anon001 says:

February 24, 2023 at 3:02 am GMT • 2.3 days ago • 400 Words ↑

Quick note: kingdom of croatia never existed – that’s just fiction invented and injected into maps and historical books by Vatican/Austrian/German liars to make yet another artificial catholic nation, made out of religious converts, appear historical, ancient and indigenous.

Here’s one great short essay regarding Croatian “long history”, Croatian “kingdoms”, and Croatian “kings” [1].

[1] Google Auto-Translate: Croatian kings, trolls, karakonjules and other mythical creatures | Mislav Horvat:

[https://hronograf-net.translate.google.com/2017/05/15/mislav-horvat-hrvatski-kraljevi-trolovi-karakondzule-ostala-mitska-bica/? x tr sl=auto& x tr tl=en-US& x tr hl=en-US](https://hronograf-net.translate.google.com/2017/05/15/mislav-horvat-hrvatski-kraljevi-trolovi-karakondzule-ostala-mitska-bica/?x_tr_sl=auto&x_tr_tl=en-US&x_tr_hl=en-US)

Excerpt #1: One, who particularly liked Serbian history, was called Ivan Kukuljević Sakcinski. Later, together with a few Roman Catholic priests, he will invent a series of Croatian kings, unearth many false findings... all of which we had the opportunity to see in the sci-fi series “Croatian Kings”.

Excerpt #2: As proof of the existence of the Croatian king Zvonimir, the so-called The “Bašćanska ploča” which the ideologues of Croatia called the “foundational monument of Croatian literacy” and dated it to the 11th century. On that plaque, a priest mentions King Zvonimir. The plaque was “found” by Ivan Kukuljević Sakcinski. However, the latest analyzes have shown that the plaque is a forgery.

Excerpt #3: An even crazier story in Croatian mythological historiography is the one about the “personal union” with Hungary. As the westernmost Serbian lands were very poor, the Serbian rulers had no excessive interest in defending them. Thus, the Hungarians conquered the area from Zagreb to Zadar in the 12th century and held it until Hungary fell under Turkish rule. Croats call that period “Croatian-Hungarian Kingdom” and “personal union”. They say that they only had the same ruler as the Hungarians, but their own country. It’d be like if the Serbs were saying that they were actually in some kind of Serbian-Ottoman Empire, a personal union, and that they only shared sultans with the Turks. For this purpose, the so-called ” Pacta Conventa ” which is an alleged document from the 12th century. However, Pacta Conventa is written in the language of the 15th century, it contains a number of errors, e.g. Koloman is mentioned as the son of Ladislav, and he was his nephew. There is no mention of the Pacta Conventa in Hungarian sources , nor did anyone mention it before the 17th century. Faced with these arguments, Croatian historians admit that the Pacta Conventa is a forgery, but say that there may have been some verbal agreement with the non-existent Croatian nobility. Maybe, and maybe there was a verbal agreement with the trolls.

• **Thanks:** [Ann Nonny Mouse](#)

Reply/Agree/Disagree/Etc. This Commenter

3. Simple Pseudonymic Handle says:

@Mr Chow Mein

“.... get out with hostile intent toward those who have lied to us”

But its cradle to grave lies. It would mean perpetual protest. How could I get my laundry done?

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

4. Dick Lowman says:

Note to Unz Review, thank you. I would favor more by this author on Unz. His work is always good.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

5. Thomas Faber says:

Interesting article, Mr. Guyénot. I think you make a good case.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

6. Anonymous[429] • Disclaimer says:

February 24, 2023 at 5:27 pm GMT • 1.7 days ago • 300 Words ↑

Said pissed everybody off by exposing Orientalism: psychoanalyzing cultures based on thousand year-old books nobody reads and ancient legends. Guyenot here is having fun with Occidentalism. Europe's neophilologists deserve it.

Christendom was just a hangover from Roman totalitarianism. That went away. As Europe came into its own it spawned three competing, secular, tendencies: Machiavelli and the realists, Grotius and the legalists, and Kant and the revolutionaries.

The atavistic powers like the US and its satellites fixate on what they call realism, which is Machiavelli for people who never read Machiavelli. Guyenot's assessment of contemporary history shows you how much CIA got to him in college – it's strictly "realistic," pure Prince.

But the other two tendencies reconciled unity and the centripetal force of spontaneous cultures. Grotius plus Kant underpinned the UN Charter, which became the irreducible core of world culture, with variety protected by cultural rights. And who promotes those values today? Russia. CIA propaganda distorts Russia's assertion of cultural rights into revanchist nationalism, but it's straight out of the ICESCR, and that's a direct application of Kant's categorical imperative. In organizing the Group of Friends in Defense of the UN Charter, Russia is supporting legalism. This is civilization unified with solidarity, not hegemony. It's more revolutionary than Marxism, the flash-in-the-pan outgrowth of Kant, and it already won over 90 per cent of the world. Russia's offering Kant's perpetual peace and Grotian rule of law. That drives CIA ultras up the wall.

So history is fun, but you got to watch out for people stressing continuity at the expense of change.

• **Replies:** @JPS

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread



7. JPS says:

February 24, 2023 at 10:33 pm GMT • 1.5 days ago • 300 Words ↑

After the battle of Manzikert, the Eastern Roman Empire was on its last legs. The sack of Constantinople came only after the massacre of the Latins of the city. The Latins were the only thing keeping a significant political presence of Christians in the East. Keeping the Holy Land under the rule of Christians is obviously an important goal for a Christian civilization, as we can see what happens when it is under the rule of the JEWS! The Crusades had a tremendous stimulating effect on Christian civilization, and without the eastward push the European peoples might never have had the impetus to explore the world. Dismissing the colonization of the Americas as “genocide and slavery” like some French degenerate is just ridiculous Leftist tripe. Do European peoples still have their own mind and spirit? Not when we have these people idolizing the demented kike worshipper Nietzsche. (ALL ANTISEMITES SHOULD BE SHOT! POLITICALLY THERE IS NO REAL DIFFERENCE BETWEEN NIETZSCHE AND AMERICAN EVANGELICAL RELIGION, THAT IS WHY THEY ARE BOTH POPULARIZED, AFTER ALL, THE NEOCONS WHO PRATE ABOUT NIETZSCHE IN AMERICA DEPEND ON THE EVANGELICAL VOTE) To suggest European Christian civilization ends in the high Middle Ages *because of the Popes* is nutty bullshit. It’s what you get with people who can’t deal with the fact that their APOSTASY is the reason for the impending collapse of European civilization. These neo-pagans have betrayed their heritage, idolizing the bigots of the East with their theocracy of hesychasm. The French atheist cosmopolitans were hellbent on destroying Germany. As were the Anglos. This clown claiming the Germans were hellbent on destroying the French and British Empires is a lying or demented sack of shit.

• **Replies:** [@HdC](#), [@Harry Pothead](#)

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

8. JPS says:

February 24, 2023 at 10:41 pm GMT • 1.5 days ago • 100 Words ↑

@Anonymous

*Christendom was just a hangover from Roman totalitarianism.*

And neocon Jews are just a hangover from the exsanguination of St. Simon of Trent.

The Jews can't stand that our civilization doesn't need them. A vile bitch like Barbara Specter says Europe won't survive with them! Let's just take the OPPOSITE conclusion as the most probable assertion!

Kant, Machiavelli, Grotius, etc, have nothing to do with the current political order. They are just names for lazy kikes to drop when they pretend in offhand remarks that Western Christendom, the development of the nations of Europe, had no organic significance of its own.

If they didn't have significance they wouldn't be trying to wipe them out. They wouldn't feel the need to burn down or rebuild Notre Dame to be something else, or replace the population, or inject us with vax poison.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

9. [nosquat loquat](#) says:

[February 24, 2023 at 11:16 pm GMT • 1.5 days ago • 300 Words](#) ↑

The author writes “In its highest achievements, European civilization is German . . .”

Odd, because Germany, however great and important, has always seemed to me the “idiot of Europe,” in the same sense as Sartre gives to Flaubert in “L’idiot de la famille.” Brilliant, but certainly an anomaly.

European civilization is much more Greco-Roman than it is German. And that is because the Roman includes, in large part, the Celtic, more than does the Germanic. And it englobes in part the Germanic as well (Franks, Normans, Burgundians, etc.)

Where Guyenot is mistaken is in his terminology. It is European *administration*, and the prevailing conception thereof, that is Germanic. Not that Roman civilization didn’t have its own widespread kind of administration, but it was the Germanic notion that prevailed in time, because more efficient. This is true even in countries like Italy (Normans, Lombards, Swabians etc.) and Spain (Visigoth) and of course France.

While of immense importance and even organic to collective identity, the administration of social organization is not, to my mind, comprehensive enough to merit the title of civilization in any strict sense.

If European culture was strictly limited to Germanic forms, however brilliantly eccentric, it would *peu de chose* with respect to the other world civilizations. It is the universalism of the Greco-Roman world, which can encompass East and West, North and South, Dionysus and Apollo, Latin and Germanic, that makes it the defining force in European civilization. Just ask the Germans themselves. When academizing their tongue, they looked to ancient Greek for their model.

• **Disagree:** [Iris](#)

• **Replies:** [@Laurent Guyénot](#)

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)



10. Anonymous[480] • [Disclaimer](#) says:

[February 25, 2023 at 2:46 am GMT](#) • [1.4 days ago](#) • 200 Words ↕

JPS, yeah well the sheenies are always a step behind, sucking up to power just as it peaks. Again with the West. They're going down with the CIA ship.

Jews fought the Enlightenment tooth and nail because it beat hell out of their Bronze Age death cult. But there's no Western culture anymore, Christian or not, there's world culture. The world takes what they want cafeteria style and drops the bullshit, like Catholics always did. So the worthwhile stuff will remain, and the rest will be interesting antiquarian curiosities. Like the rhythm method, fuck that, just scrape em out. Like Africa's just laughing at Jew vax shit now, and US shitheads lining up for it. You can't expect cultural attainments from such hopeless shitheads.

It's no big deal. Like nobody gives a shit about Uruk but the Epic of Gilgamesh is still fuckin awesome, they should make it a major motion picture but Hollywood's too Jewy and Netflix can't make big-budget films. So Nollywood can make it.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

11. [Postfataresurgo](#) says:

[February 25, 2023 at 7:29 am GMT](#) • [1.2 days ago](#) • 100 Words ↕

Would Mr. Guyenot be interested to a debate with ret. Admiral Flavio Barbiero, author of the book The Secret society of Moses?

Barbiero is 80 y o and lives in Livorno Italy, so I would urge a fairly quick reply.

If the author of this article is interested, I'd be happy to help, and can be contacted at the email included in this comment.

I think it would be a unique occasion for two brilliant historians to meet and expose their theories.

Provided Mr. Guyenot is willing to travel a bit.

• **Replies:** [@Laurent Guyénot](#)

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

12. [Laurent Guyénot](#) says:

[February 25, 2023 at 8:59 am GMT • 1.1 days ago](#) • 200 Words ↑

[@nosquat loquat](#)

Strangely, I added that sentence, “In its highest achievements, European civilization is German . . .” at the last minute, and then wondered if I should have. I understand the point is debatable, and would need to be carefully argued. I was definitely not thinking of “administration” but mostly of spiritual energy and creativity. Think music for example: name all the most important composers of that great European achievement, starting from Bach and Mozart and Beethoven (yes, there are Russians too, but they learned it from Germans, unquestionably). Music had a tremendous effect on the European soul, and this was definitely a German gift. Then think philosophy: anyone seriously interested in philosophy will recognize that Germans are way beyond any other European people. French thought is analytical and critical, and best illustrated by Voltaire: it is corrosive. The French invented “les droits de l’homme”, that is, individualism. So in my mind, the superiority of Germans especially over the French, has become almost self-evident. It has to do, some say, with the fact that christianity didn’t make as deep roots as in Latin countries. German music, according to Wagner, is the language of this unchristian collective unconscious. Of course, the Germans of today are just as degenerate as other Europeans, but my hope, and my feeling, is that their ancestral spirit is not totally dead, and that there is a latent energy that can lead Europe ahead.

• **Thanks:** [HdC](#), [Odd Rabbit](#)

• **Replies:** [@nosquat loquat](#), [@Biff](#)

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

13. [GomezAdddams](#) says:

[February 25, 2023 at 9:46 am GMT • 1.1 days ago](#) ↑

[@Mr Chow Mein](#)

Nigeria having an election —18 are running (walking/shuffling/dashing/trudging/sprinting) to be President.

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

14. Laurent Guyénot says:

February 25, 2023 at 12:06 pm GMT • 23.1 hours ago • 100 Words ↑

@Postfataresurgo

Mr Barbiero's book has made a strong impression on me, and I have written about it here: <https://www.unz.com/article/how-yahweh-conquered-rome/#the-foundation-of-the-roman-church-under-the-flavian-dynasty> (please let him know). I am not sure if Barbiero's theory tells the whole story on the origin of christianity, but it does bring a lot of light, both on christianity and on the JQ. I highly recommend it, and was even considering translating it in French. In fact, there are several separate theories all tied together in his book, some stronger than others (the one about the Mosaic origin of European aristocracy being the weakest, in my view, though intriguing). Unfortunately, I will not be able to travel for at least one year, due to family and medical problems.

• **Thanks:** Franz

• **Replies:** @Franz

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

15. Catdompanj says:

February 25, 2023 at 2:06 pm GMT • 21.1 hours ago • 100 Words ↑

Talking about the Crusades the author here claims that Christians were told the lie that they were necessary "As if their own civilization depended on it". Was that really a lie? Was it a lie for the Spanish under centuries of Muslim rule? Was it a lie to the (at the time) 75% plus lands of Christiandom under Islamic rule? Was Constantinople not a former Christian capital city, sacked and ruled by Muslims? Did Islam not demand money or death from Christians, in lieu of conversion? Where in Muslim controlled Christian countries were Christians allowed to keep their culture, for example, their churches? Were they not renovated as mosques complete with brand new domes?

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter



16. [nosquat loquat](#) says:

[February 25, 2023 at 3:02 pm GMT • 20.1 hours ago • 300 Words](#) ↑

[@Laurent Guyénot](#)

Thank you for the reply. I do agree in limited respects: for me too, Bach is the pinnacle of Western music; his music even contains the basic principles of jazz. And there's no doubting the greater *sérieux* of German philosophy with respect to the rest (except of course for the ancient Greeks). Considering, however, how image-obsessed the Western mind is, the predominance of the Italians and French in painting, sculpture and architecture is not to be underestimated, and for all the greatness of the German Romantic poets, on the whole, I would consider the French, Italian, and English literary traditions as having exerted considerably more influence on the evolution of European literature in general (especially poetry, and, in the case of France and England, the novel) than the Germans have done.

(And let us not forget that the Italians created, and established, practically the entire repertoire of Classical musical instrumentation, not to mention the language of application.)

You are, of course, correct about German energy and drive, on the other hand. But is that enough for civilizational dominance? I don't know. The millenary *laissez-faire* of Hinduism certainly didn't prevent it from casting that world forever in its traditions.

And since I consider European civilization to be fundamentally hybrid (in terms of ancient ethnic origins), in this respect, too, the Germans, like the Nordics, not being significantly intermarried with Latin and Celtic populations, are essentially outliers, despite the fact that the more intrepid elements of their populace, and their offspring, formed the central stock of European nobility for over a thousand years (thus contributing to the hybridization of the countries they ruled).

A complex question, I will admit.

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

17. Anonymous[215] • [Disclaimer](#) says:

[February 25, 2023 at 4:44 pm GMT • 18.4 hours ago](#) • 200 Words ↑

“In its highest achievements, European civilization is German . . .” at the last minute, and then wondered if I should have.’

Somewhere on the Internets there’s a graph of philosophers citing other philosophers, and Kant is the hub. All roads lead in to him and out from him. So you could shoehorn every philosopher into a national box and see who wins that Olympics, but really you’ve got one towering genius who integrated Europe and the world. Under an agent-based model of innovation, Germans benefit from proximity to Kant.

And periods of ferment like the Enlightenment were cosmopolitan rather than insular. It wasn’t all Germans discoursing with Germans – the ferment sucked in Edinburgh, London, and Paris. Goethe might have been the greatest Romantic but Romanticism was equally international.

Seems to this observer the highest achievement of European civilization is preserving multiple cultural viewpoints bouncing off each other. The countervailing innovation of using cultural differences as cracks to stick the crowbar in, that’s an Anglophone thing institutionalized in British colonial administration, the Creel Committee, and CIA. For the Romans divide et impera was a principle of organization, not a way to fuck shit up.

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#)

18. [HdC](#) says:

[February 25, 2023 at 5:21 pm GMT • 17.8 hours ago](#) ↑

[@JPS](#)

“...This clown claiming the Germans were hellbent on destroying the French and British Empires is a lying or demented sack of shit. ..”.

Agreed!

They both bankrupted themselves by waging needless wars against Germany. Guess who made all that money from the wars? INTERNATIONAL BANKERS!

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

19. [Rahan](#) says:

[February 25, 2023 at 5:36 pm GMT • 17.6 hours ago](#) ↑

| the American empire, born in genocide and slavery, and destined to bring the woke plague on its genitors.

And its genitals.

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#)

20. [GeorgeD](#) says:

[February 25, 2023 at 10:41 pm GMT • 12.5 hours ago](#) ↑

For those who are interested there is a more recent and very good biography of Frederic II by David Abulafia, an English historian. “Frederick II: A medieval Emperor”, Oxford UP, 1992.

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#)

21. [Franz](#) says:

[February 25, 2023 at 11:24 pm GMT • 11.8 hours ago](#) • 100 Words ↑

[@Laurent Guyénot](#)

I was on the fence as to whether to buy this book or not. You made up my mind. Thanks!

Jung’s statement that “**Hitler’s power is not political; it is magic**” has been kicking around Europe since the publication of **The Morning of the Magicians** in 1960. One keeps hoping a big and open discussion of Europe’s soul under Judea might take place before we’re all swamped by non-Europeans and the question becomes academic.

Your own works on this, especially **From Yahweh to Zion**, would be excellent leads to a sane and serious discussion.

It’s frustrating. Christians refuse to discuss the important background to their faith and that leads to the anger that feeds the search for new and better Hitlers. As long as discussing it is verboten the problem will get worse.

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

22. Harry Pothead says:

February 26, 2023 at 7:08 am GMT • 4.0 hours ago • 500 Words ↑

@JPS

Nietzsche did not mind kikes. In Nietzsche: A Misreading, Reviewed by Werner J. Dannhauser Nietzsche and Zion by Jacob Golomb, we read:

“Though Nietzsche was aware of the fact that his promoter was a Jew, not many knew that Brandes was born with the name Morris Kohen. This is one of the intriguing facts one learns from Jacob Golomb’s intriguing Nietzsche and Zion. Similarly, one discovers that the young Martin Buber set about translating Nietzsche’s Thus Spoke Zarathustra into Polish and actually completed a rendering of part I; that some of the founders of Zionism referred to Nietzsche as their “rabbi”; that Micha Josef Berdichevski visited Nietzsche’s notorious sister Elizabeth Förster-Nietzsche; and much more.” (<https://archive.ph/Cc2nx>)

Nietzsche praising the Jews;

”Every Jew can find in the history of his own family and of his ancestors a long record of instances of the greatest coolness and perseverance amid difficulties and dreadful situations, an artful cunning in fighting with misfortune and hazard. And above all it is their bravery under the cloak of wretched submission, their heroic spernere se sperni that surpasses the virtues of all the saints”

”And then where shall an outlet be found for this abundant wealth of great impressions accumulated during such an extended period and representing Jewish history for every Jewish family, this wealth of passions, virtues, resolutions, resignations, struggles, and conquests of all kinds—where can it find an outlet but in great intellectual men and works! On the day when the Jews will be able to exhibit to us as their own work such jewels and golden vessels as no European nation, with its shorter and less profound experience, can or could produce, when Israel shall have changed its eternal vengeance into [pg 214] an eternal benediction for Europe: then that seventh day will once more appear when old Jehovah may rejoice in Himself, in His creation, in His chosen people—and all, all of us, will rejoice with Him!”

Nietzsche was opposed to anti-Semitism;

### **LETTER TO HIS SISTER (Christmas 1887)**

”You have committed one of the greatest stupidities—for yourself and for me! Your association with an anti-Semitic chief expresses a foreignness to my whole way of life which fills me again and again with ire or melancholy. . . . It is a matter of honor with me to be absolutely clean and unequivocal in relation to anti-Semitism, namely, opposed to it, as I am in my writings” -Translation by Walter Kaufmann, Basic Writings of Nietzsche.

Nietzsche had a major influence on certain prominent Zionist jews, there was a branch of Zionism called Nietzschean Zionism, see wiki article:

[https://en.wikipedia.org/wiki/Nietzschean\\_Zionism](https://en.wikipedia.org/wiki/Nietzschean_Zionism)



Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread



23. Bankotsu says:

February 26, 2023 at 7:12 am GMT • 4.0 hours ago • 100 Words ↑

I think office of Holy Roman Emperor should have ended in 1250 will death of Frederick II Hohenstaufen. It shouldn't have revived in early 1300s. This concept of universal rule under Holy Roman Emperor undermined the unification of Germany and German nationalism and delayed it until 1871.

### **The Holy Roman Empire in the Middle Ages universal state or German catastrophe?**

<https://archive.org/details/problemsineurope0000ounse>

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

24. Anon[357] • Disclaimer says:

February 26, 2023 at 7:14 am GMT • 3.9 hours ago • 100 Words ↑

Very solid overview – good that you included Byzantium.

Note – it's difficult for us to comprehend how miniscule the government was in those times. Something on order of 1-3% of GDP was the entire gov't budget. 3% was considered abject tyranny. Today, our gov'ts consume 40-50% of GDP.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

25. JonesHenry says:

February 26, 2023 at 7:34 am GMT • 3.6 hours ago • 100 Words ↑

This sounds like a hate piece! Why don't you know that the European-Union is meant to bring peace & unity across the entire European continent!

[MORE]

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

26. Biff says:

February 26, 2023 at 7:39 am GMT • 3.5 hours ago • 100 Words ↑

[@Laurent Guyénot](#)

Think music for example: name all the most important composers of that great European achievement, starting from Bach and Mozart and Beethoven (yes, there are Russians too, but they learned it from Germans, unquestionably).

Bach was the first giant that standardized the sound(A440) and notation of all the music you hear today. He also was the first to incorporate the tritone into harmony that gives music(western) its' cadence. Died in 1750 which marked the end of the Baroque era, and where the Classical era was born – what followed was musical brilliance – until Rap showed up throwing away all the beautiful cadence and beating the zombies back into the jungle. Can the Germans save the beauty?

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

27. Amerimutt Golems says:

@Mr Chow Mein

Sub-Saharan Africans major in tribe.

Due process, protocols, procedures, elections, countries, fair-play, social justice, goyim guilt, and similar notions are alien to them.

Judea has dribbled the West with great skill because of this very reason. It promotes fragmentation and simultaneously runs hundreds of tribal groupings.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

28. Bedford says:

February 26, 2023 at 8:28 am GMT • 2.7 hours ago • 100 Words ↑

“Only in Western Christianity do we have a civilization without a state” [?!] See here W. Lawrence Brown’s *The Might of the West* (italic option not working). Civilizations in much of the East are precisely stateless entities — e.g., Christian communities in India, Shia enclaves in Arabia, Sikhs, et al. For that matter, “national” (Greek, Russian, etc.) Christians outside the borders of their homelands, followers of Buddhism in India, of Taoism in Japan, etc. Civilizations (distinct cultural entities with their own value systems) there have centers but not capitals, for they exercise power only over their own members, as strangers in strange lands.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

29. Verymuchalive says:

February 26, 2023 at 10:30 am GMT • 40 minutes ago • 700 Words ↑

M Guyenot makes a lot of sweeping generalisations about European and World history. It would be very tedious ( and long ) to criticise those I found wanting. So I will deal with what seems to be the crux of the article

For three centuries, the competition between the emperor and the pope dominated European politics. From intellectual debates down to the battlefields, Europe was entirely drawn into that struggle. No other factor is comparable in intensity and influence in the classical Middle Ages.

No it didn't. Only a fairly small minority of Europeans lived in what became known as the Holy Roman Empire. It covered a small area of Western and Central Europe. Europe was NOT entirely drawn into that struggle. The vast majority of Europeans were only vaguely aware, if at all, of this issue. Indeed, most were probably completely unaware of the existence of the Holy Roman Empire at all.

The popes deliberately and persistently prevented the expansion of the German empire, which was, for geographical and historical reasons, the only power capable of unifying Europe politically.

The Ottonian Holy Roman Empire was considerably smaller than the Carolignian Empire. West Francia ( later to become France ) had been lost as long ago as 843. Also, the Holy Roman Empire was an elective monarchy – the monarch had to be elected by the German magnates as King of the Romans first. The consequences of this are repeatedly ignored by Guyenot, even as he provides evidence of them.

Elective monarchies made the monarch increasingly dependent on the magnates. These magnates regarded their support of the monarch as being conditional on the latter respecting their rights. If they weren't, the Electors felt no compunction in seeking to elect a new King who would, whether by rebellion or other means. Long term, the magnates would tend to support weaker and weaker kings who would leave more and more power in their hands. This was certainly the case re the Elective Polish Monarchy. More power was concentrated in the hands of the *szlachta* and the Polish State grew progressively weaker, such that it was partitioned by Austria, Prussia and Russia in the late 18th Century.

A similar process can be seen with the Holy Roman Empire in the Middle Ages and later. The magnates and other autonomous entities grew progressively stronger. Ultimately, by its abolition in 1805, the Holy Roman Emperor had become a courtesy title only. In the Middle Ages, the Papacy did stir up trouble for the Emperor, but so did many other groups. The basic causes were the dissension caused by elective monarchy and the increasing power of the magnates, resulting in part from the first. The magnates needed little excuse to revolt or seek to depose monarchs. The Papacy was a symptom, not the cause.

The German Empire was NOT capable of unifying Europe politically. For a start it was German, and, once shorn of its Italian appendages, it covered a small part of Germanic Western Europe. It was merely one state amongst many other European states, a number of which were bigger and more powerful than it. As an elective monarchy, it was an undynamic form of polity. Over time, more and more power accumulated in the

hands of the magnates, Imperial cities and others. An Empire requires very considerable concentration of money and resources in the centre, from which expansion is directed. The Holy Roman Empire was an Empire in name only. It did not have such a concentration, so it was never going to expand.

PS Its an odd accusation I have to make of a Frenchman. M Guyenot isn't so much Germanophile as Germanocentric in his world view.

Finally, the realist accepts that, despite so many odds, Germany still stands as the natural and legitimate leader of Europe. We can debate on why this is so, but we cannot deny it. It is not just about economy. In its highest achievements, European civilization is German (and this is coming from a Frenchman).

I feel that this underpins his erroneous ( IMHO ) view of the Holy Roman Empire. He sees it as a very promising institution thwarted by the Papacy. I see it as an historical *cul-de-sac* ( pardon my French ! ), leading to a dead end.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter



30. [Miro23](#) says:

[February 26, 2023 at 10:38 am GMT • 32 minutes ago • 600 Words](#) ↑

Altogether an excellent article.

IMO something that could have received greater emphasis was the “deal” aspect behind the success of the long lasting Roman Empire. For example, in return for reasonable taxation, new Imperial provinces weren’t looted – they were developed and integrated into a uniquely advanced organization with all manner of life enhancing systems (civil works – roads, bridges, aqueducts, municipal buildings, legal courts, theatres – new possibilities for commerce, military security and the Pax Romana. Non-interference with local religions, acceptance of local leaders – and in fact giving them a route to Roman citizenship).

As Guyénot points out, the barbarian invaders are generally misunderstood:

In reality, the Barbarian Invasions did not destroy the Western Roman Empire, because none of the “Barbarian” peoples who settled in the territories of the Empire ever sought to destroy it. “Nothing animated the Germans against the Empire,” Pirenne explains, “neither religious motives, nor racial hatred, still less political considerations. Instead of hating it, they admired it. All they wanted was to settle there and benefit from it. And their kings aspired to Roman dignities.”

Their kings also gained status and legitimacy by converting to Christianity.

In fact they were already moving into the medieval Temporal / Spiritual duality of power that characterized medieval Europe. Like the article says, [From Charlemagne until, say, the 16th century, European civilization was “Christendom.” The Faith is Europe, and Europe is the Faith,” Hillaire Belloc]

The evidence shows that the aristocratic/ church duality remained in power until WW1 – when it was swept away by the rising tide of radical socialism (of the right and the left).

For example Adolf Hitler:

(15) “Both are institutions (monarchy and religion) that naturally developed in the direction of ceremonial and solemnity. But all that apparatus no longer means anything when the power that lay beneath it has disappeared.” (4) The deliberate lie in the matter of religion was introduced into the world by Christianity. Bolshevism practices a lie of the same nature, when it claims to bring liberty to men, whereas in reality it seeks only to enslave them.” (125) “To avoid making myself an accomplice to the lies, I’ve kept the shavelings out of the Party.”

(145) “Just like the throne and the altar in former times so now the Jews and the political profiteers form a silent association for the common exploitation of the democratic milch cow.” (180) “Although the Jew has seized the levers of control in the Anglo-Saxon world (the press, the cinema, the radio, economic life), and although in the United States he is the entire inspiration of the populace, especially of the negroes, the bourgeois of the two countries with the rope already around their necks, tremble at the idea of rebelling against him, even timidly. What is happening now in the Anglo-Saxon world is absolutely identical with what we experienced here in 1918.”

And Vladimir Lenin:

“Those who live by the labor of others are taught by religion to practice charity while on earth, thus offering them a very cheap way of justifying their entire existence as exploiters and selling them at a moderate price tickets to well-being in heaven. Religion is opium for the people. Religion is a sort of spiritual booze, in which the slaves of capital drown their human image, their demand for a life more or less worthy of man.”

The conclusion has to be that religious power in Europe evaporated in 1914 while Jewish activists climbed back into the post war continent using the leverage of their greatly empowered new US base.

The present European construct looks like a corporate/Jewish dominated alliance enforcing the strange fabricated Woke religion. Europeans are now once again “born guilty” same as they were under the doctrine of the medieval church.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

[← JFK and America's Destiny Betrayed](#)

Leave a Reply -

Remember My Information Why?

Email Replies to my Comment

Submitted comments have been licensed to *The Unz Review* and may be republished elsewhere at the sole discretion of the latter

[!\[\]\(3211b5d1d968fc1665909b34f9f16010\_img.jpg\) Subscribe to This Comment Thread via RSS](#) [!\[\]\(d47ad152ec3d86a04ad64c8049e1f17f\_img.jpg\) Přihlaste se k odběru všech komentářů](#)  
[Laurenta Guyénota prostřednictvím RSS](#)